

FRAGMENTER

Filipe Alexandre de Andrade
Sá Moura

Fråg me\$
tos

Fråg me\$ tos

Filipe Moura

Fragmenter

Copyright© Filipe Moura

Omslag

Rodrigo Rojas

Fragmenter / Filipe Moura - São Paulo: LivroPronto,
2010.

ISBN 976-85-7869-142

1. udgave

Denne forfatter støtter

filipe.sa.moura@gmail.com

Indeks

Fragmenter I	13
Fragmenter II	24
Det almindelige	36
Du	38
Far	40
Far og søn	41
Tåre	42
Drøm	42
Par	44
Livet	47
Kærlighed	49
Væg	51
Tænker	55

Venskab	57
Læring	59
At leve	68
Dyb kærlighed	76
Maske	77
Souvenir	79
Jeg følte mig	80
Elsker	81
Refleksioner	82
Klar nat	83
Skrivning	84
Døden	85
Afgrunden	87
Venter	88

Trapper	89
Hovedkontor	90
Eksistens	91
Solen	92
Genfødt	93
Se	94
Kulmination	95
At leve og dø	96
Leaver	97
Afbrudt	98
Være	99
Fravær	101

Fragmenter I

Indesluttet og udsat i et iskoldt nord Et
gammelt lagen, der venter på at blive rullet

sammen Et brændt orange lys

Et tæppe, der er varmt, når det er glemt

Sjælen, der kræver og tolererer

Elektrificerende kulde

Fra et løst, usammenhængende minde Fiktivt

og eksistentielt spreder lyden sig Rytmen

varme slippes løs

Tid til at invadere selvet

Og udforske en varm verden uden varme

Da den blev afkølet, var atmosfæren ikke
den samme

Kuglen ruller ind i et hjørne

Et skråt punkt under havet

Fra overfladen, til det indre af den skoldhede
magma, til junglen med at udforske og imponere
den

Imponerende fritid og ingen anden måde at sige det
på

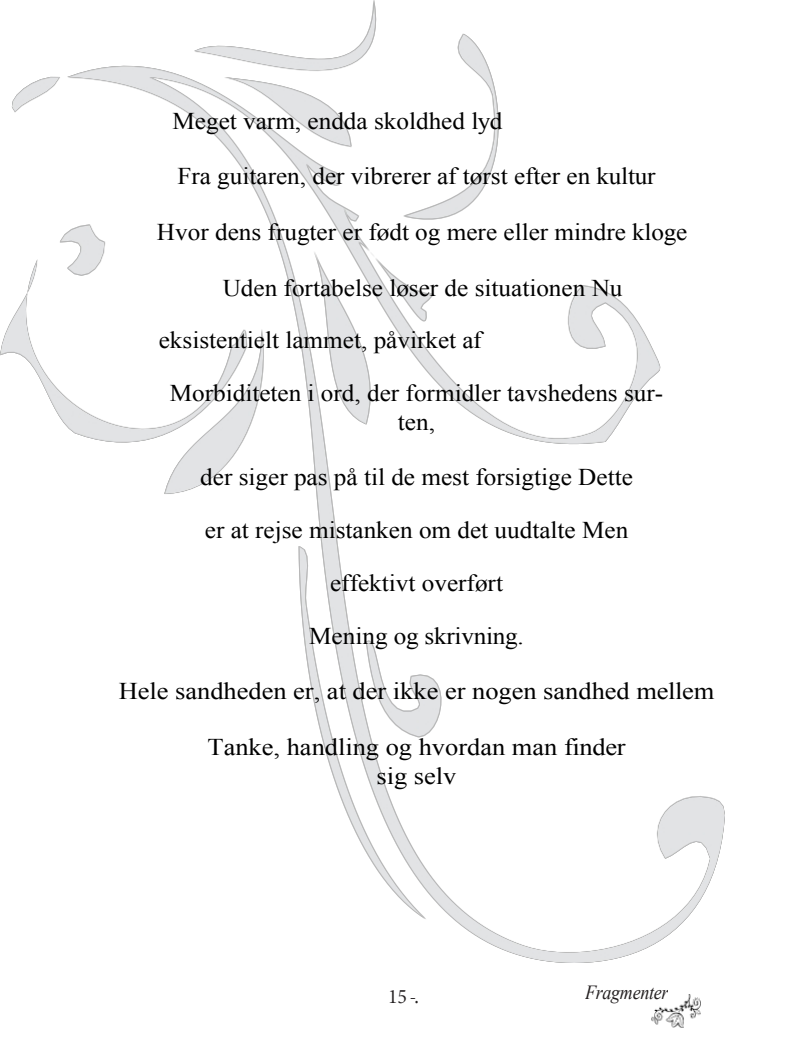
De er ord, varme ord eller meget kolde
ord, som det dystre lig, der er meget
koldt, evigt frossent

En varm drøm om et forår og en dal,
En flod uden latter Et lemlæstet håb, der venter på
at blive fundet

Og vis, hvad der undslipper og antyder ved at
skabe langsomt og vise

hvad man kun kan forestille sig uden afstand

Og med den rigtige ligning bliver hele spørgsmålet
problematiseret

Meget varm, endda skoldhed lyd
Fra guitaren, der vibrerer af tørst efter en kultur
Hvor dens frugter er født og mere eller mindre kloge
Uden fortabelse løser de situationen Nu
eksistentielt lammet, påvirket af
Morbiditeten i ord, der formidler tavshedens sur-
ten,
der siger pas på til de mest forsigtige Dette
er at rejse mistanken om det uudtalte Men
effektivt overført
Mening og skrivning.
Hele sandheden er, at der ikke er nogen sandhed mellem
Tanke, handling og hvordan man finder
sig selv

Gennem adfærd

Det skaber kunstgreb og manøvrer for chaufføren
selv, og han overgiver sig til illusionen om ordet

Meningsløst, men rigtigt sagt,

Det er helt utroligt

Men enhver form har en underliggende handling

Den rene ulykke ved den utidige

At se en situation vokse og vide, hvad man skal
gøre ved den At mangle enhver form for mening

med sig selv

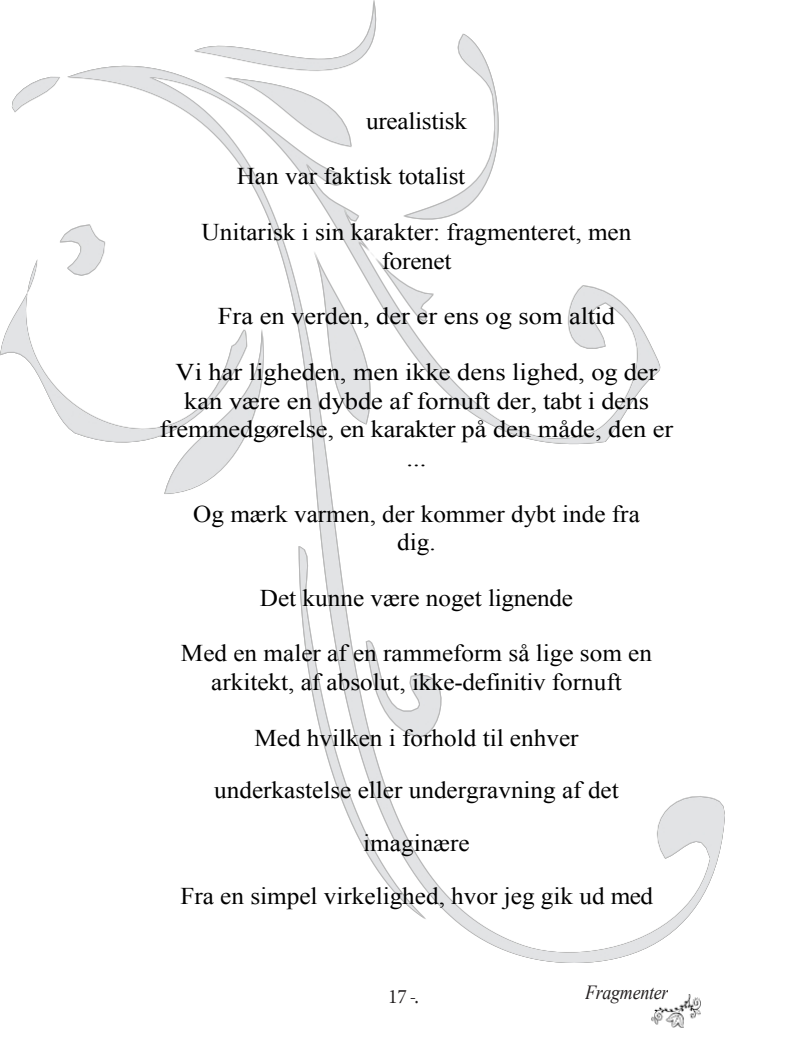
Beskrivelse, syn eller fornemmelse, vi siger ofte,
hvad vi ikke tænker og ser, hvilket er at vide,
hvordan man gør og lærer af andre og af tegn, der
er de samme eller lignende.

Eller i form af en tilføjelse

Her er et eksempel på en

mission

Enhver abstrakt fornemmelse af form

urealistisk

Han var faktisk totalist

Unitarisk i sin karakter: fragmenteret, men
forenet

Fra en verden, der er ens og som altid

Vi har ligheden, men ikke dens lighed, og der
kan være en dybde af fornuft der, tabt i dens
fremmedgørelse, en karakter på den måde, den er

...

Og mærk varmen, der kommer dybt inde fra
dig.

Det kunne være noget lignende

Med en maler af en rammeform så lige som en
arkitekt, af absolut, ikke-definitiv fornuft

Med hvilken i forhold til enhver

underkastelse eller undergravning af det

imaginære

Fra en simpel virkelighed, hvor jeg gik ud med

naturlig humor og ubetydelig skarphed,
transporteret af fremtiden, der har alt rent, som
virkeligheden i en barsk fortid

Ubevidst og med stor voldsomhed udnytter han
oplevelsen af et ord, der altid forestiller sig et
billede

Ødelæggelse er et øjeblik

fanget af opmærksomhed

Bevæbnet med fragmenter

Se, det bevidste er forbundet med nuet Det
invaderer mig at skrive, Almægtig til ikke at være
klar

Så lige som linjerne i en horisont, hvor

Solen går ned og gemmer sig

Fordybet og sovende

Han var besejret, men aldrig ked af det

Fordi den var nødt til at rejse sig igen og være
den klareste, fordi den var den eneste, vil solen
holde os i live.

Lysende og energisk går det i gang, hvor hver
detalje er ukritisk over for den mindste følsomhed,
bare ved at falde over og huske hvert ord med dets
betydning

og holdt i sin tålmodigheds stilhed, et mørkt
klarsyn, ikke projiceret, men blottet for ethvert
ikke-rationelt instinkt, det væsen, der invaderer
mig, er ikke mig

Han bygger sig selv og opretholder søjlerne som
en Achilleus, der altid er til stede i den fiktive
verden.

Det præsenterer sig for os, uden at nogen
lægger mærke til det

Disse selvets spioner er mine lovprisninger af
berømmelse, den barske virkelighed af kun

Opvarmning af lokomotiverne

Hvor vi tager denne meget skøre og dybe rejse,
hvor tunnelen, du måske aldrig ser indersiden af
dit mørke igen med udgangen
af det billede og en lysende afslutning, der kun
venter på en afslutning

Hvad der motiverer og driver os

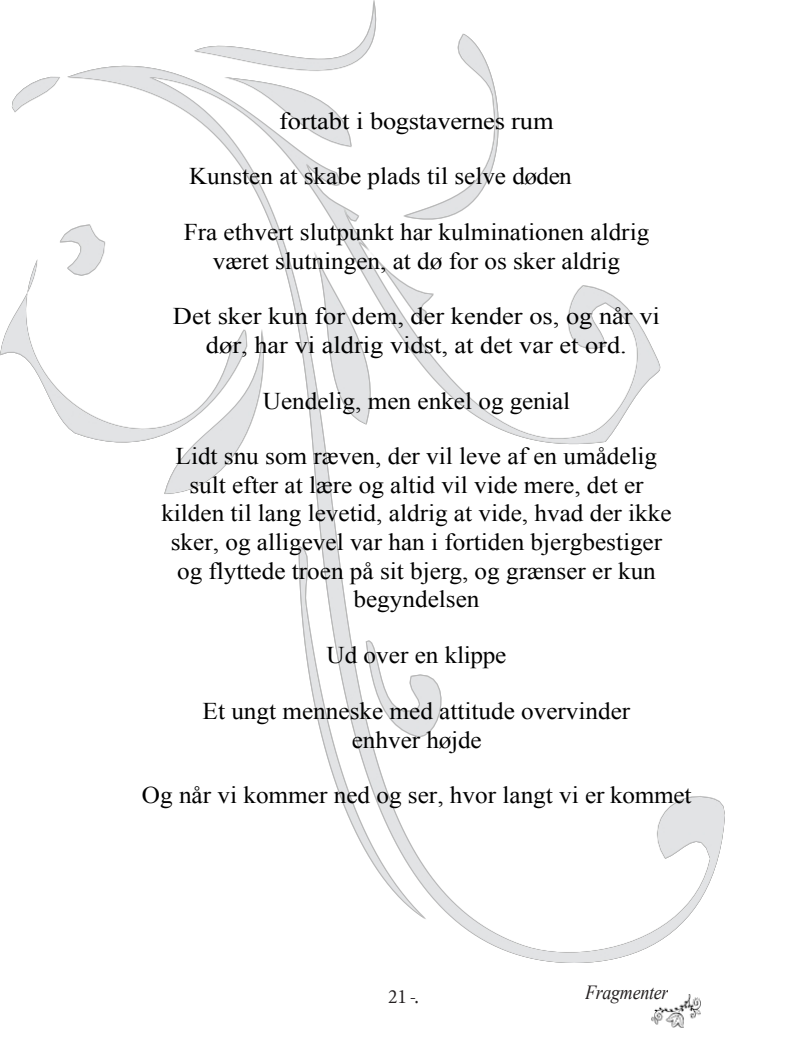
Og en ubrydelig kraft, der er lige så fascinerende,
som den er upålidelig, svær at kende og aldrig at
lære.

Det var et spind, der gik i stykker, men da spindet
blev dannet igen, var det modstandsdygtigt, og som
en ulykke i fortællingen var der et dybt skud, der
havde dræbt ham i en ung alder, det underliggende
had

Men aldrig ligeglad med nogen eller deres sind eller
nogen, så på en måde

Intelligent fortalte han alle, at vi alle er summen
af os selv, og at der kommer flere mennesker.

Forskellig og lig sin oprindelige karakter, faktisk
er der en dukke i hver akt og hvert stykke, en
rejse

fortabt i bogstavernes rum

Kunsten at skabe plads til selve døden

Fra ethvert slutpunkt har kulminationen aldrig
været slutningen, at dø for os sker aldrig

Det sker kun for dem, der kender os, og når vi
dør, har vi aldrig vidst, at det var et ørd.

Uendelig, men enkel og genial

Lidt snu som ræven, der vil leve af en umådelig
sult efter at lære og altid vil vide mere, det er
kilden til lang levetid, aldrig at vide, hvad der ikke
sker, og alligevel var han i fortiden bjergbestiger
og flyttede troen på sit bjerg, og grænser er kun
begyndelsen

Ud over en klippe

Et ungt menneske med attitude overvinder
enhver højde

Og når vi kommer ned og ser, hvor langt vi er kommet

I erobringen af bare at vide, lidt mere af at
være

Og aldrig vil tabe, og vi kan alle flyve

Til et punkt, hvor vi aldrig falder, fordi vi har
lært at flyve og forestille os.

Alt, men alt er ord

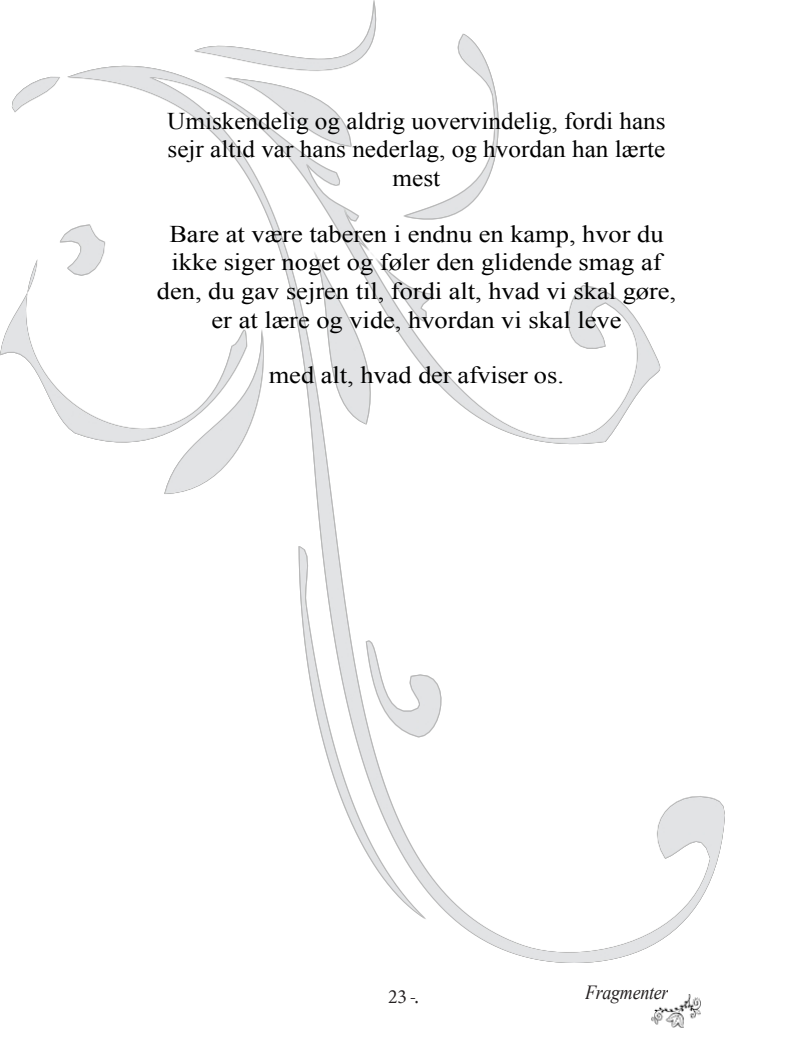
Fragmenter, ideer og tanker. Vandet er så
dybt

Kunsten at bedrage ved at henvise til et
emne uden sikkerhed

Havet rejser sig, og som ved et trylleslag

Fra energiens lethed og sentimental
gennemblødt og øm fra en lille

Endnu en tilføjelse fra et enkelt øjeblik

Umiskendelig og aldrig uovervindelig, fordi hans
sejr altid var hans nederlag, og hvordan han lærte
mest

Bare at være taberen i endnu en kamp, hvor du
ikke siger noget og føler den glidende smag af
den, du gav sejren til, fordi alt, hvad vi skal gøre,
er at lære og vide, hvordan vi skal leve
med alt, hvad der afviser os.

Fragmenter II

Dykket, sunket, en trappeopgang det fjerne

Metaltrappen knirker

En klud og en spand på gulvet,

Marmorfirkanter, på væggene i fire, en dråbe efter
en anden falder, og i dybet, let, ryster nogen gulvet

Kedeligt lys, hjælpeløs, en enkelt prop
overfladen

En lysstråle med skyggeeffekt, et ansigt, der spejler
sig i glasset, et blik, der splintres, et enkelt dyk,
skibbrud, bøjen, der redder mig fra kvælning,
dukker op, , flygtet og fortabt

Mellem stjerner og afgrundens tomrum

Dyd i form af holdning, i fylden af lidelse og
væren, før frygt, så jeg lagde klaveret fra mig.

På vej ned, flyvende over asfalten Klaveret
stod på jorden, og så kom

Den første lyd, det første billede, lyden af det
dybe ekko af tomheden i en finne, der svømmer.

I vandet springer jeg endelig, fuld af bevægelse

Og alt, hvad der blæser og trækkes ind i en
falmende illusion, var anderledes i et øjeblik.

I et hav af dybde, flydende og salt, var den farveløse
blyants skrift en skuespiller

Forestillingen kulminerer i en fest

En gave, der gør mig glad, pyjamas på sengen,
en spildt seng

Sprudlende og anderledes, det var et billede
uden landskab, alt sammen fra en indånding,
en ændring af opfattelsen, og forvandlingen
var

klar, uden tårer, uden linjer, uden regler,

uden noget mangler alt i intethed, en fortælling,
der ikke vokser

Den dukker ikke op, den er næsten ikke fortalt, og
vi er bundet, virkelig, kæder og hængelåse
overalt.

En slangebøsse, et mål, og du er lammet som en pil
uden rækkevidde, en løkke i en knude

En spildt, inkontinent skrift, en sløret skrift,
aldrig slettet, alt hvad jeg så, ville jeg have

Og de, der havde, ville altid ønske at have, og
inderst inde ville de ikke være andet end et væsen
med et groft skæg, et enkelt overskæg, et hår, et og
så et andet...

Fra hvert ansigt, en berøring, fra hver insolvens
hans synd, fra hans tidløshed til nutiden og se, det
udgør kun og kun en klud

I din spand, en dråbe i havet, en tråd bundet
sammen

og en krænket og sønderrevet skrift, uddrag

Kun tekster på papir

En strålende nat lavet af et øjeblik

En strålende og varm sol, en lysende tagsten

Og et spejl til at se anderledes, så fra den lille
illusion, dråben, der faldt til jorden

Og alt sammen uden et "nej", så jeg kom op til
overfladen

Læsningen af en ømhed, hvor stoffet blafrer

Fra et dyk til fornuft

Og hele handler om lysstyrke og intensitet

Ud fra fornemmelsen af situationen er det klart, at
når du først er blevet skændet og lænket, bliver du
fri for enhver vilje eller signalering ...

Et åbent vindue i et lukket gardin En udsigt

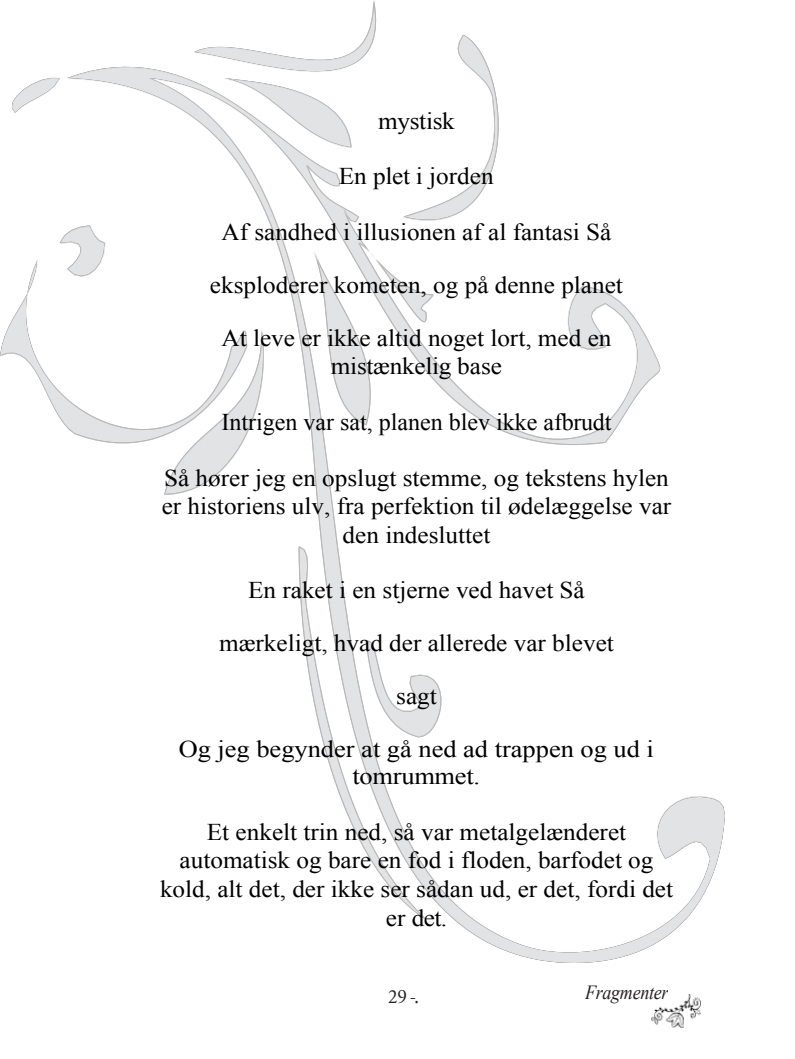
over teatret fra selve scenen

Et bræt, en livredder, det er lykken, reddet, så på
sandet, jeg så land og levede, fra dykkets øjeblik,
hele stoltheden

Vi blev glødende og faldt ned i dybet af en verden,
af at se en simpel sang, forvandle den til tilfredshed,
af at

Pludselig et slag, et syn, vi lever alle i
virkeligheden med den ene forudanelse efter den
anden Noget, der ville ske og ville blive til
virkelighed

Krampen hos den frigjorte og opvakte
For det væsen, der føler, og af et brev
Fra en sonet, der aldrig er perfekt
Fra et usammenhængende rim flød en enkelt
sætning Fra den scene, så hvor skulle vi hen?
Uden at forlade og hvor vi var Uden at
komme ind, på forsvindingslinjen

mystisk

En plet i jorden

Af sandhed i illusionen af al fantasi Så
eksploderer kometen, og på denne planet

At leve er ikke altid noget lort, med en
mistænkelig base

Intrigen var sat, planen blev ikke afbrudt

Så hører jeg en opslugt stemme, og tekstens hylen
er historiens ulv, fra perfektion til ødelæggelse var
den indesluttet

En raket i en stjerne ved havet Så
mærkeligt, hvad der allerede var blevet

sagt

Og jeg begynder at gå ned ad trappen og ud i
tomrummet.

Et enkelt trin ned, så var metalgelænderet
automatisk og bare en fod i floden, barfodet og
kold, alt det, der ikke ser sådan ud, er det, fordi det
er det.

Alt forsvinder og blegner. Alt universelt er, som det
er, så kun en tunge, i en mund åbnet af den
tørstige glæde ved at kysse dig

Se kysset og begæret, flimmet i dit blik, når jeg
trækker op på din båds rejse

Det er som at se noget i virkeligheden, noget, der
ikke er uvirkeligt, men indbildt, fra din lille næse
en varm fornemmelse, og du flyver og erobrer
Pluto med dit hjerte.

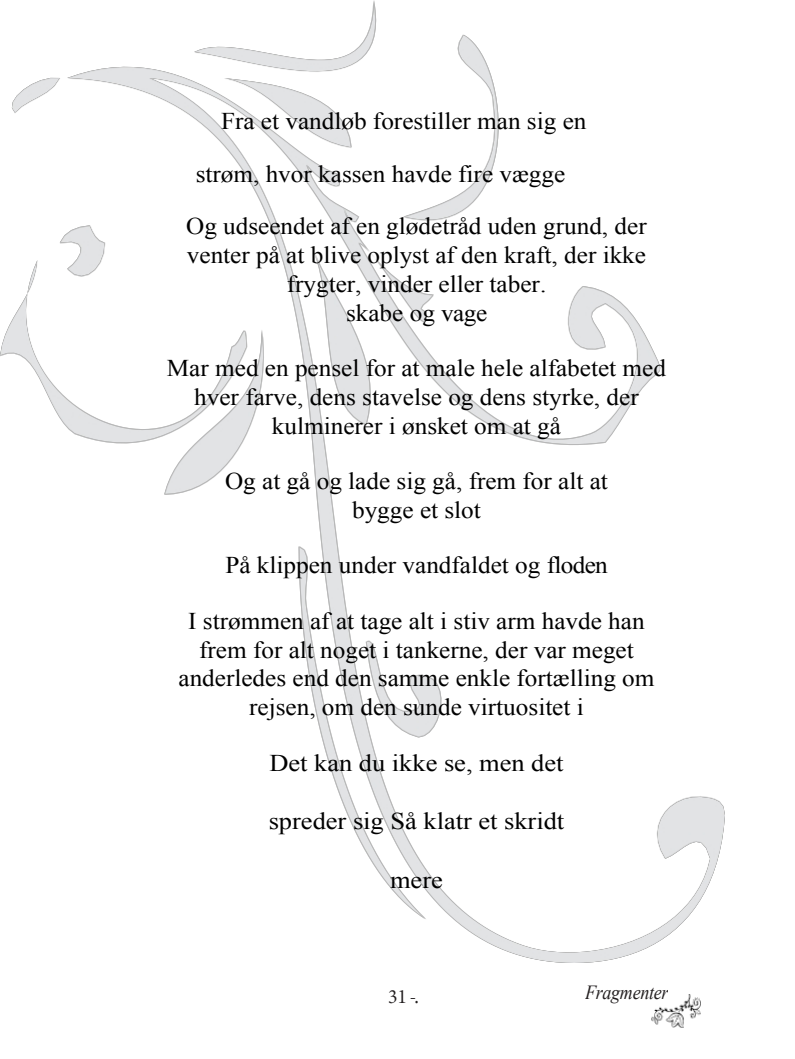
En sten i dammen Et liv
adskilt

Et portræt, der ikke altid er fotograferet

Galskaben var ved at få sin egen fornuft

Jeg gik til det punkt, hvor alt var blevet skabt,
og fra et løst kys, der ventede på at blive holdt,
med en kraft

Bare ved at eksistere, med en overbevisning, der
altid er bundet til dit hjerte, en vilje til at pumpe og

Fra et vandløb forestiller man sig en
strøm, hvor kassen havde fire vægge
Og udseendet af en glødetråd uden grund, der
venter på at blive oplyst af den kraft, der ikke
frygter, vinder eller taber.
skabe og vage
Mar med en pensel for at male hele alfabetet med
hver farve, dens stavelse og dens styrke, der
kulminerer i ønsket om at gå
Og at gå og lade sig gå, frem for alt at
bygge et slot
På klippen under vandfaldet og floden
I strømmen af at tage alt i stiv arm havde han
frem for alt noget i tankerne, der var meget
anderledes end den samme enkle fortælling om
rejsen, om den sunde virtuositet i
Det kan du ikke se, men det
spreder sig Så klatr et skridt
mere

Trappen bevægede sig stadig baglæns
i en fremrykning af et trin og en
levitation

Og kun én, der forsøger at klatre op ad hvert trin
med sin faste og overbeviste attitude af at forestille
sig

Klaveret, der gik i stykker på asfalten, havde
kun én toneart, og det var ikke C eller D Det
var at have tro på altid at tro på at afsløre At
være og opnå bare et øjeblik mere

Duftende af det varme landskab i havets skær ser
jeg dig elske, i mit dyk du var min bøjle

I vraget af min båd

På den rene klud, der tørrer af, som står i en stue,
hvor

ingen ønskede at være

Og alt, hvad jeg ville, var at komme derind.

Så ved døren var udgangen
Af alle de ting, du kan forestille dig
og aldrig vil forstå, var det ønsket
om at
at have hjertet i klemme
Og han vil pumpe alt ud af dig
Og så er den turbulente mindre fornuftig
og i færd med at
Bombardementet var allerede en begivenhed
Krigen for fred
Alt sammen bundet sammen med forskellige betydninger
En afgang i gang og udvidelse af det, der kom
tilbage, og så fuglen, der synger og
Det er først i dag, at han har lært sin musik I
teksterne, alt sammen bestilt uden koordinering
Opgaven var at bringe og i sidste ende at frygte ikke
at tro og til sidst ikke at vende tilbage.

Hele rejsen var allerede

Dybden af faldet på taget, vinduet på klem og
kulden, i mørket af en handling af en kendsgerning,
der aldrig er sket, men rapporteret og angiveligt
opfundet for at blive tænkt over

Den fremkomst var bare at lukke damp

ud Det vand var bare tørst efter dit kys I

et ønske om bare at røre ved dig og

klaveret

Det var en del af en plan om at spille dig den
tone, der vil vinde dig over

En skarp sans, et sløvt blad

Det var et stærkt stykke tekst, der ikke ville
påvirke det, der allerede var følt

En snor i den stjerneløse nat En rejse ind i

fremtiden

Det kommer ikke, nutiden er anderledes end
fortiden, og det var kuppet, det var...

bare en historie

Som vanhelligede alt og til sidst efterlod det,
der kom fra Pluto, for kun at skrive

Enhjertet kærlighed

Mellem to mure, der er umulige at springe
overhvor hegnet

Der var ikke langt fra en rektangulær firkant i
en åben cirkel

Den knude, den stramhed, at ryste støvet af sig
se klaveret kun spille i dit C og i soveværelset

Mørke af et fotograferet billede, gennem rullens
linse, små billeder, i fragmentariske toner

Jeg ser dig afspejlet i et stykke

hvo

r

Alt går op i en højere enhed, fordi jeg vil have dig,
afspejlet i mit billede, kun du er spejlets ramme

Det almindelige

Hvordan kommer vi ud af

denne smerte, som er

fordybet i og forværrer

lidelsen af en enkelt og

unik smerte?

Det krævede blot et blik på

Without Killing for at problematisere,

og så faldt det hele til jorden.

En tåre er opdagelsen af et hjerte, der

er styrtet ned og skændet

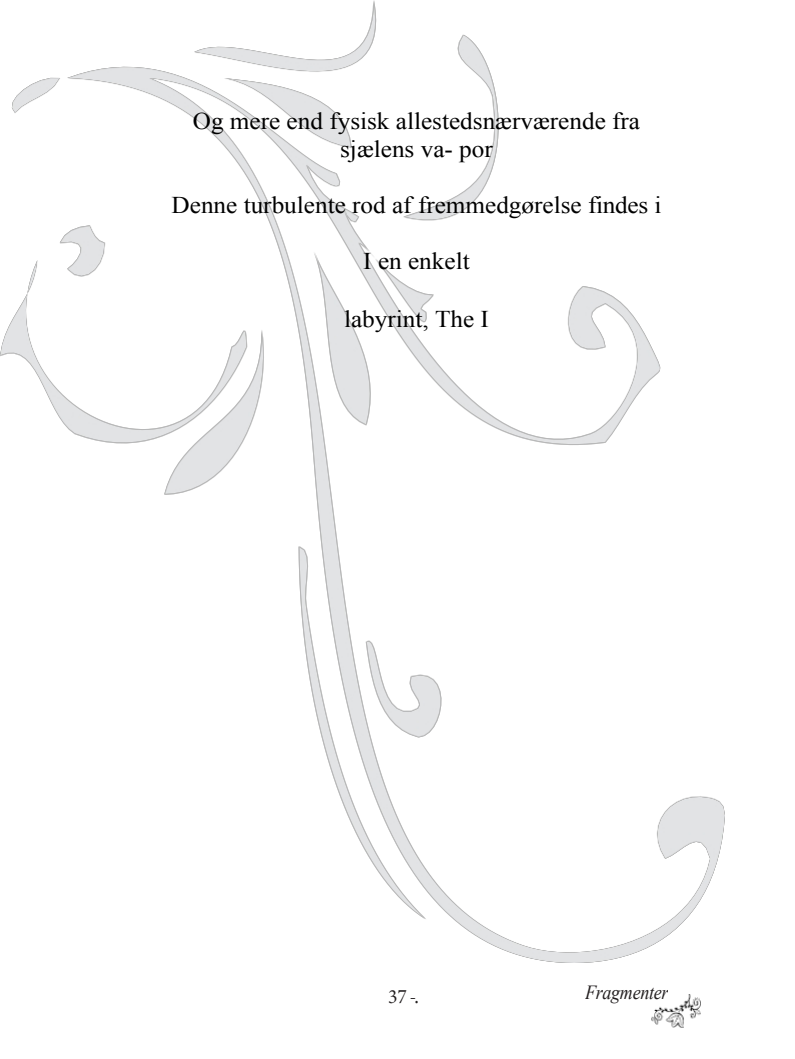
Så kommer kæden, der driver mig til vanvid og

lænker mine håndled og enhver impuls

At være dømt til en syg og mørk sjæl

Dette støv, der ryster os, bryder igennem vores

sanser

Og mere end fysisk allestedsnærværende fra
sjælens va- por

Denne turbulente rod af fremmedgørelse findes i

I en enkelt
labyrinth, The I

Du

Slæbt med af undervandsstrømmen

Endnu en dags apati er brudt Kæden, der

strammer mig, løsnes ...

I dette næsten uopsættelige øjeblik venter alle...

Allegorien om at leve, transporteret fra bukoliske
øjeblikke...

Faklen vil brænde ud, her er en glød, og flammen
er tændt ...

Mit stakkels hjerte brænder for dig, som en løs
hest, der venter på at blive tæmmet ...

Jeg nyder alt, hvad jeg føler, for at føle dig, som
jeg gør, i denne uendelige tid ...

Som krydser med den omgivende fortid, og som
markerer ethvert liv, der skal leves.

Vores genforening er fuld af magi, bare det at se på
dig og se...

Dit moderlige ansigt, følelsen af hengivenhed og
ømhed løfter kun al min bitterhed ...

Jeg har bare brug for at leve og altid se dig, indtil
jeg dør ...

En hed bevægelse af læberne, en sensualitet, en
gennemsigtig lykke ...

Som en inderlig omfavnelse, der venter på at blive
oplevet, en stærk forening ...

Frem for alt ønsker jeg, at du bliver lige så
lykkelig som et barn...

En rod, der er sået, næret og styrket ... Venskab er

den ædleste af alle kærligheder

Lad mit hjerte slå i din rytme ...

Far

Num ai Jeg

var far

Det magiske øjeblik

med større læring Altid

håbefuldt

Til den største

kærlighed At få et

barn

Kærligheden til en mor

Kærligheden til et barn

Han er en

kæmpe Altid

opmærksom og

intelligent

Far og søn

Min søn eksploderer af glæde

, hengivenheden, kærligheden og omsorgen er en kraft, der leder os til evig glæde, ønsket om hengivenhed, deling, lektioner og ordentlig undervisning for os begge flyder over af lykke, og hvem af os stræber efter at være en evigt ung lærling for en nybegynderfar.

Jeg ville fortælle dig, hvor meget jeg elsker dig, hvor meget jeg føler dig, hvordan hvert eneste ængstelige øjeblik er et spørgsmål og bare lidt mere, fordi du fascinerer mig. Din glød vil for mig altid være et billede af ekstase i en ramme, hvor vi begge passer ind, men du er altid den smukkeste.

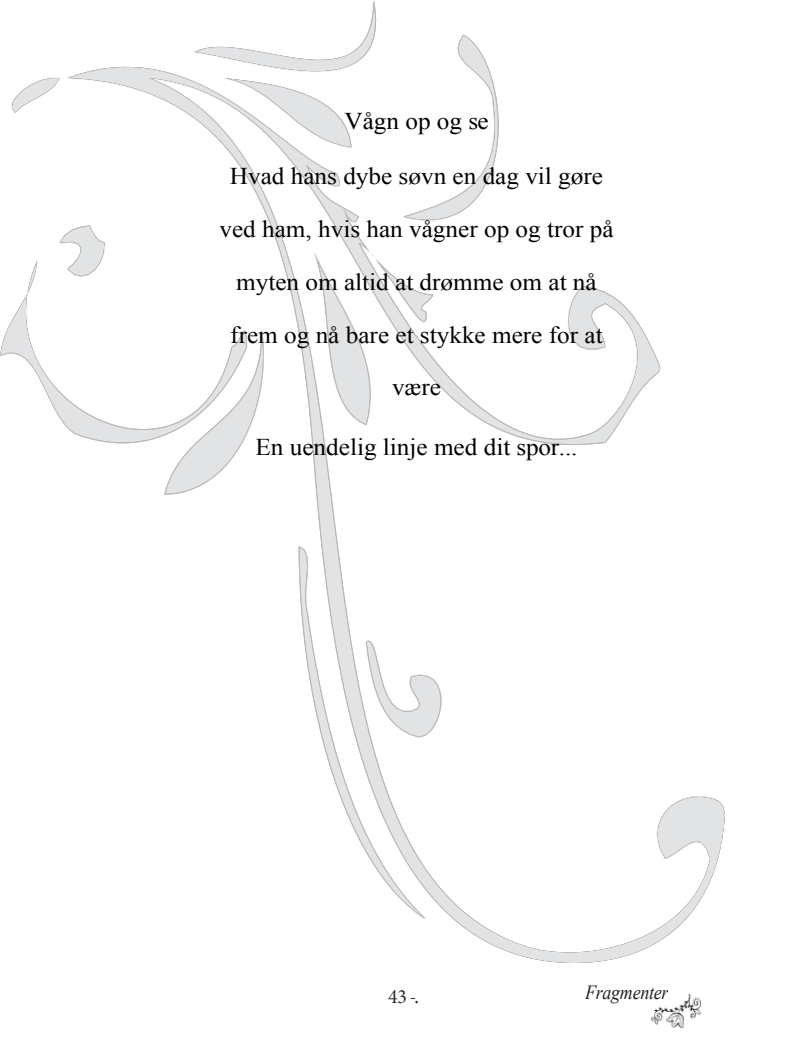
Du er kommet langt fra blot at være født til kun at tænke på dig selv, hvordan du beriger mig, du er vanvittig, ægte ømhed

Tåre

En dag, hvis jeg havde en tåre, ville jeg lægge den
på dit ansigt, så du ikke ville græde mere.

Drøm

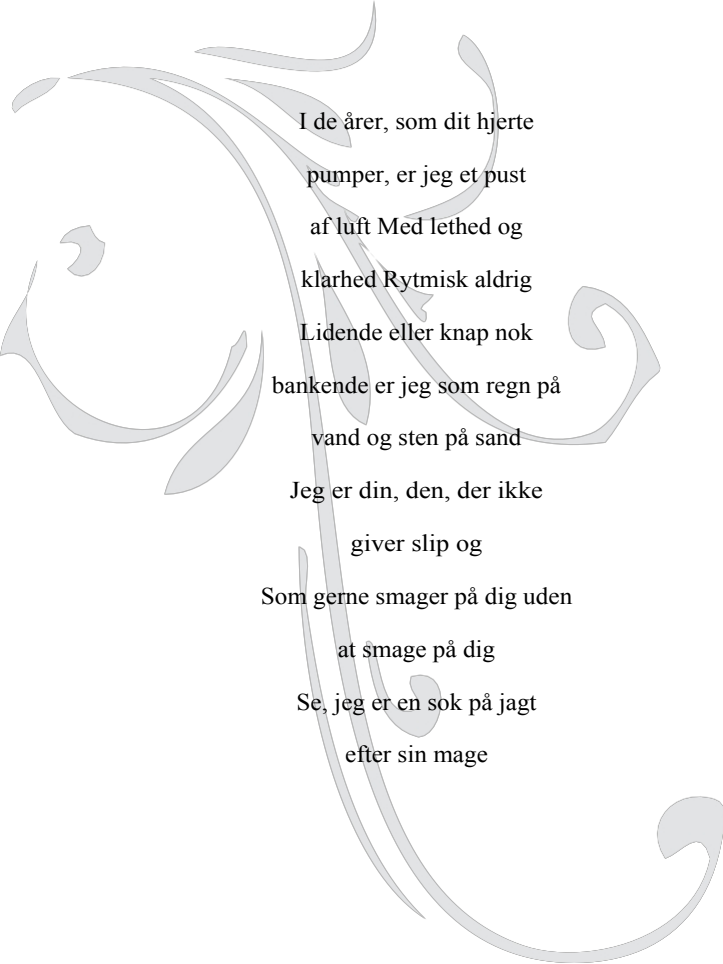
Jeg ville dykke dybt
ned Jeg vågnede op
midt i havet
Fra en søvn, der vil vare i
årevis, går søvngængeren
Drømmer, af en nattesjæl, som i
skumringen skikkelsen af skyggen
invaderer og vækker mørket.
Af ren og rå illusion, af den mest evige

Vågn op og se
Hvad hans dybe søvn en dag vil gøre
ved ham, hvis han vågner op og tror på
myten om altid at drømme om at nå
frem og nå bare et stykke mere for at
være
En uendelig linje med dit spor...

Par

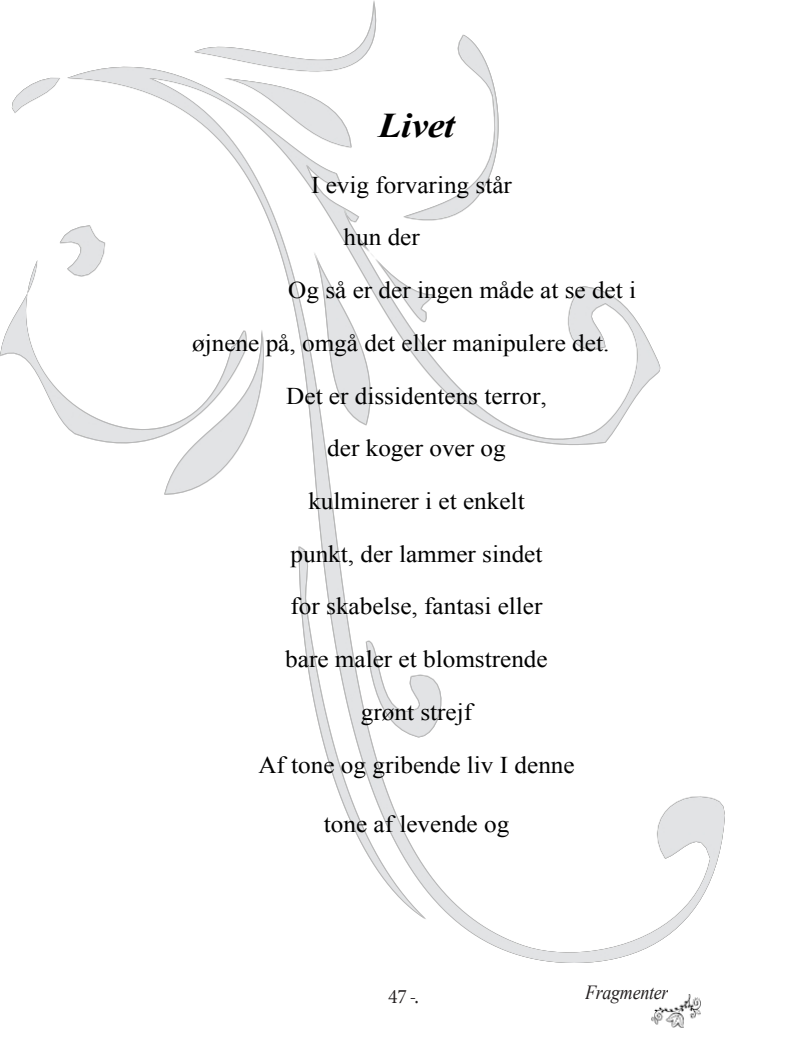
Jeg ville have et
kys En fredfyldt søvn,
der bedøver os
Og vi længes efter mere
Måske vil du ikke den
sødme, der er i dig
Og hvor du taler ord, der
er bløde og opfrisker os
Pulsen af en rørende
Af et hjerte, der forestiller sig jer
Tæt, sammenflettet
Og aldrig løsnet igen Jeg er
en kæde

I de årer, som dit hjerte
pumper, er jeg et pust
af luft Med lethed og
klarhed Rytmask aldrig
Lidende eller knap nok
bankende er jeg som regn på
vand og sten på sand

Jeg er din, den, der ikke
giver slip og
Som gerne smager på dig uden
at smage på dig
Se, jeg er en sok på jagt
efter sin mage

En dyppet støvle Ubundet
venter på at blive bundet
Og et bånd, jeg aldrig vil
ophæve, for du er skoen på mit
par, som jeg elsker at elske.

Livet

I evig forvaring står

hun der

Og så er der ingen måde at se det i
øjnene på, omgå det eller manipulere det.

Det er dissidentens terror,

der koger over og

kulminerer i et enkelt

punkt, der lammer sindet

for skabelse, fantasi eller

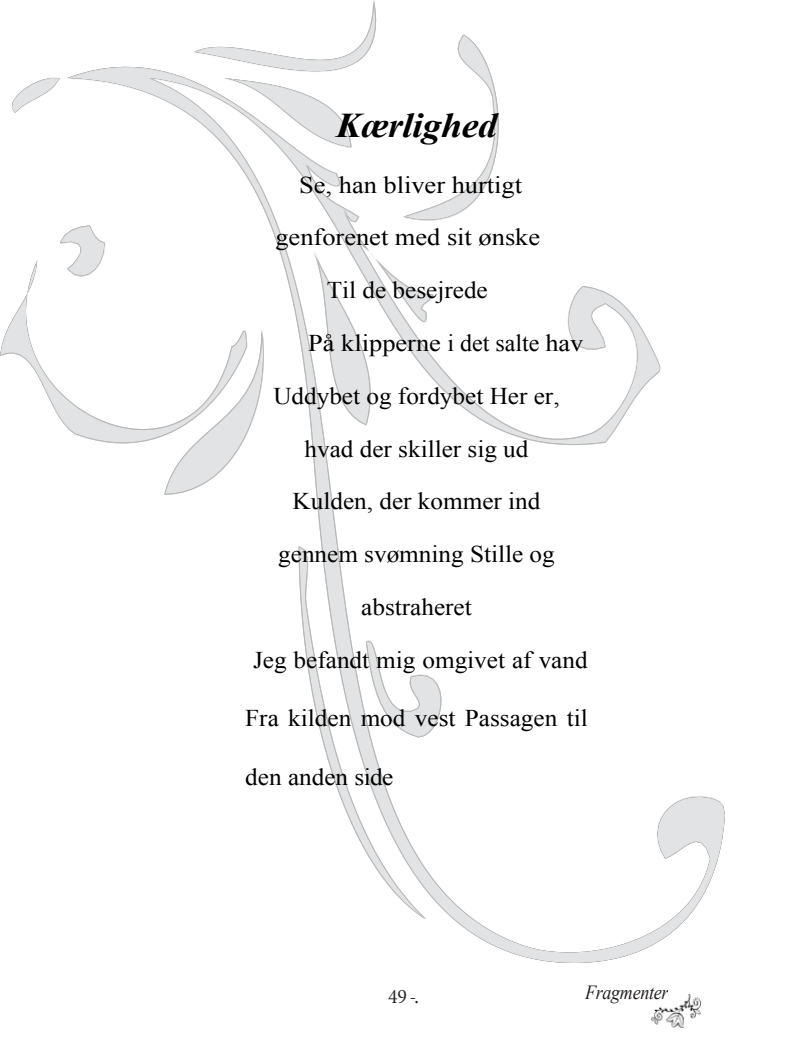
bare maler et blomstrende

grønt strejf

Af tone og gribende liv I denne

tone af levende og

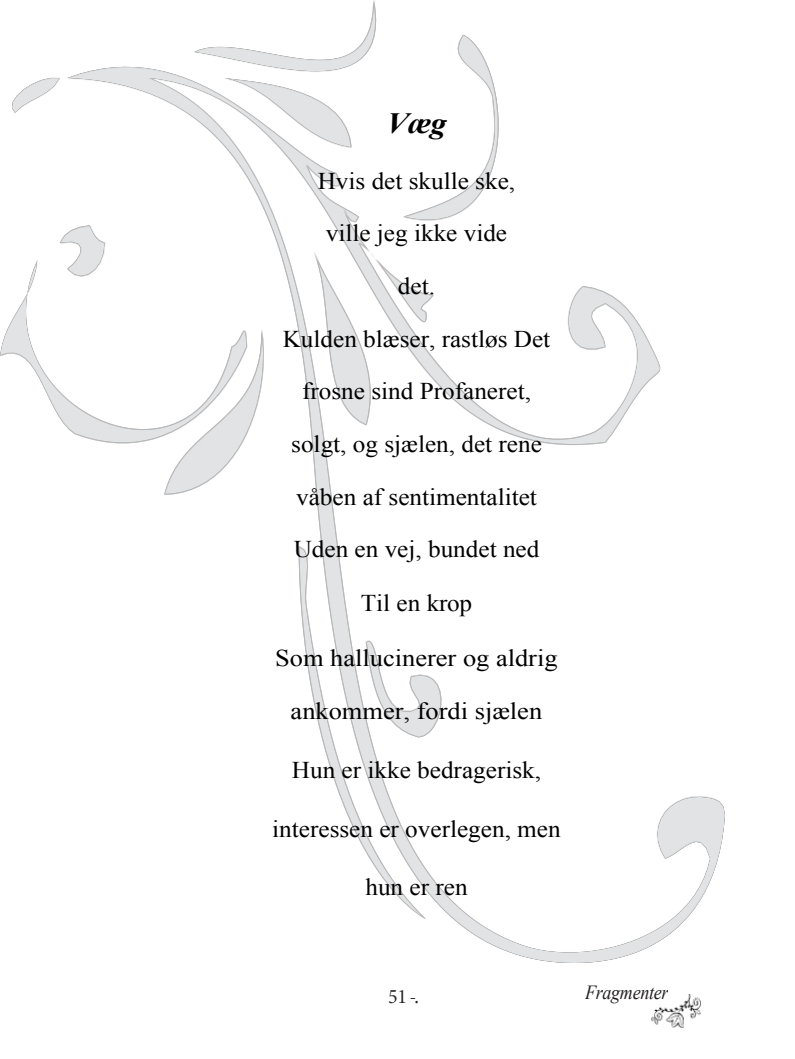
Blossom, du finder det her
Den markør, du altid har ønsket at sætte
kryds ved,
Lev intenst

Kærlighed

Se, han bliver hurtigt
genforenet med sit ønske
Til de besejrede
På klipperne i det salte hav
Uddybet og fordybet Her er,
hvad der skiller sig ud
Kulden, der kommer ind
gennem svømning Stille og
abstraheret
Jeg befandt mig omgivet af vand
Fra kilden mod vest Passagen til
den anden side

Intet er svært, du skal bare aldrig
tage det samme skridt og bevæge
dig fremad Lad dit hjerte blive rørt
Musikken, der kalder på dig Vind,
hav og et erobret land
Bare kærlighed

Væg

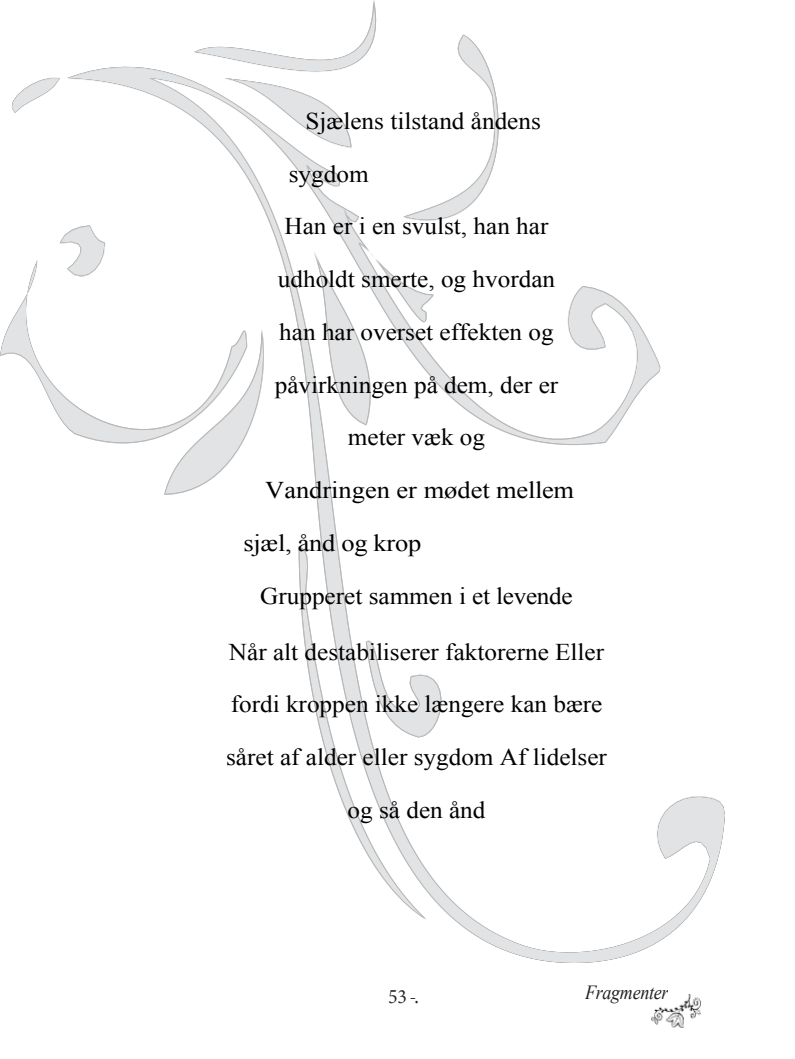
Hvis det skulle ske,
ville jeg ikke vide
det.

Kulden blæser, rastløs Det
frosne sind Profaneret,
solgt, og sjælen, det rene
våben af sentimentalitet
Uden en vej, bundet ned
Til en krop
Som hallucinerer og aldrig
ankommer, fordi sjælen
Hun er ikke bedragerisk,
interessen er overlegen, men
hun er ren

Det er derfor, den står tydeligt
i en cirkel Lukket, halvåben
Så når illusionen underkastes og
kommer fra uendeligheden, opstår
der en torden

Og alt stopper i det øjeblik,
hvor effekten er lysende Men
åndens sygdom Disse behov i
kroppen Og som vi bevidst
føler.

Den dykker ned i afgrunden af sin
egen væren og svæver, forbliver og
som et vedhæng, der forstyrrer

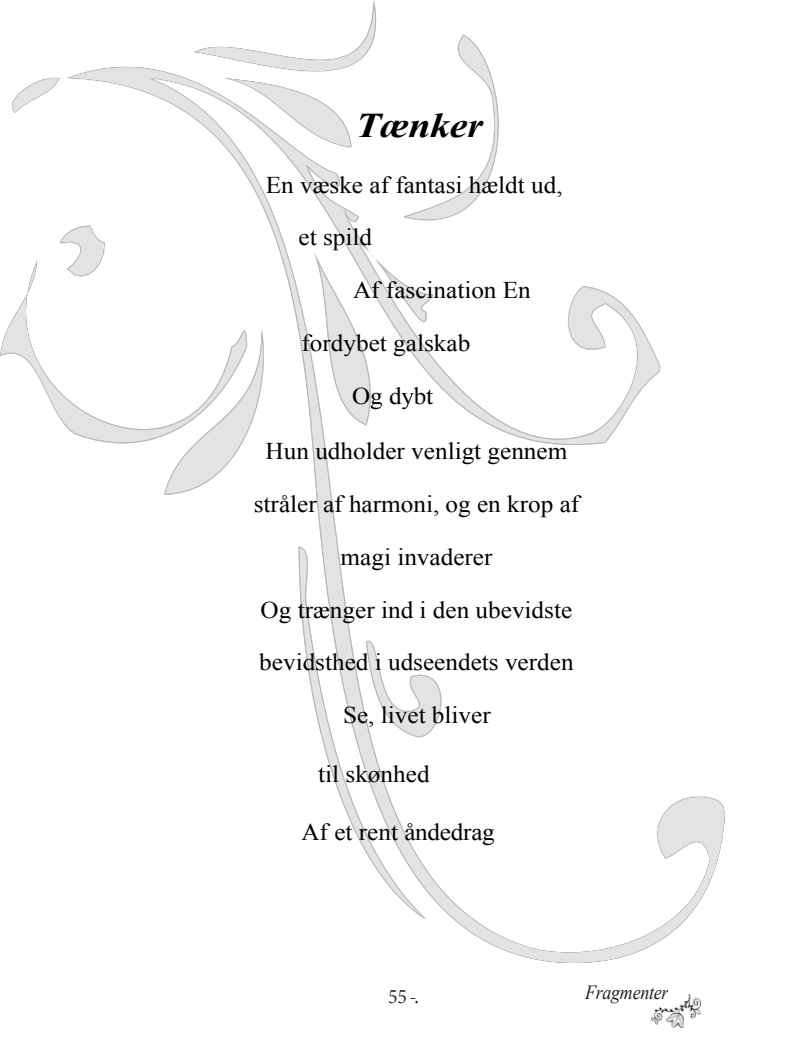
Sjælens tilstand åndens
sygdom

Han er i en svulst, han har
udholdt smerte, og hvordan
han har overset effekten og
påvirkningen på dem, der er
meter væk og

Vandringen er mødet mellem
sjæl, ånd og krop

Grupperet sammen i et levende
Når alt destabiliserer faktorerne Eller
fordi kroppen ikke længere kan bære
såret af alder eller sygdom Af lidelser
og så den ånd

Fra selvet og vores
selviskhed Kom til vores
vilje Men det forstyrrer
sjælen
Og den virker på den korrumperede ånd i
tankens maksimale eksponent.
Og invaderede
Pure, hårdt
Stærk som en mur Ude af
stand til at skille sig ud

Tænker

En væske af fantasi hældt ud,
et spild

Af fascination En
fordybet galskab

Og dybt

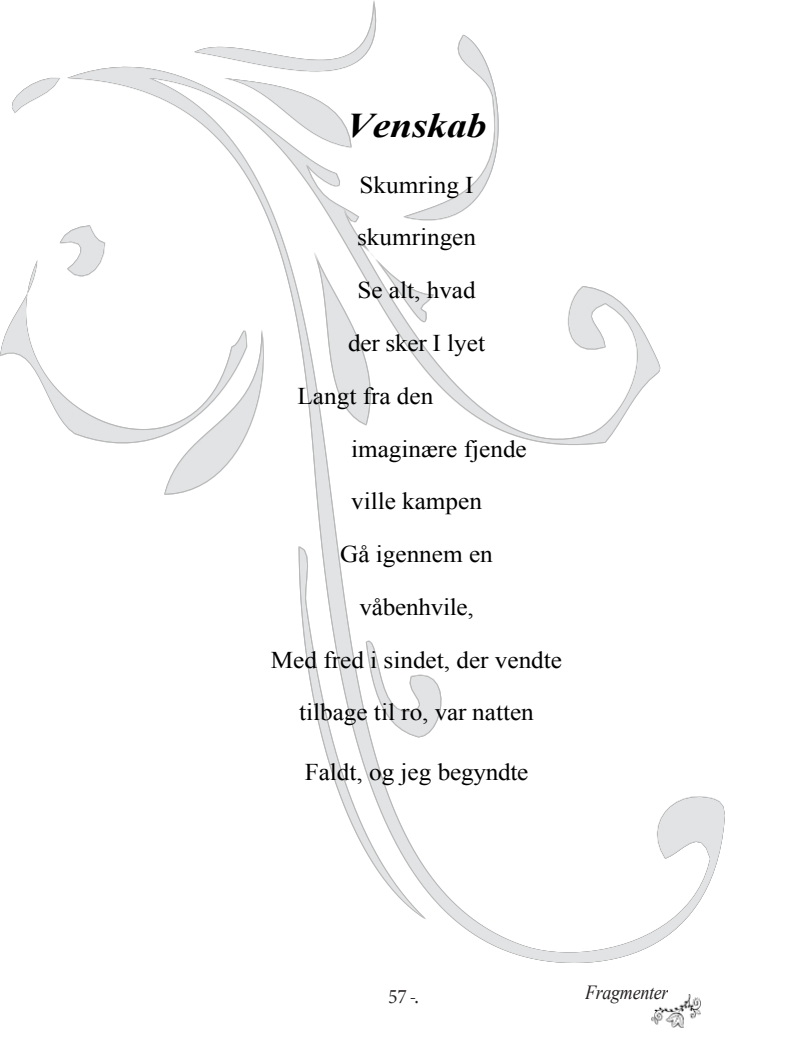
Hun udholder venligt gennem
stråler af harmoni, og en krop af
magi invaderer

Og trænger ind i den ubevidste
bevidsthed i udseendets verden

Se, livet bliver
til skønhed

Af et rent åndedrag

Og
uendeligheden
bliver grænsen
Synlig og
ekspanderende
Mellem ord
Følelser
Og en handling
uden at ændre
din tankegang
Provokere til at
tænke og altid
forestille sig
Forestille sig overgå
Tænke og handle for
forandring

Venskab

Skumring I
skumringen

Se alt, hvad
der sker I lyet

Langt fra den
imaginære fjende
ville kampen

Gå igennem en
våbenhvile,

Med fred i sindet, der vendte
tilbage til ro, var natten

Faldt, og jeg begyndte

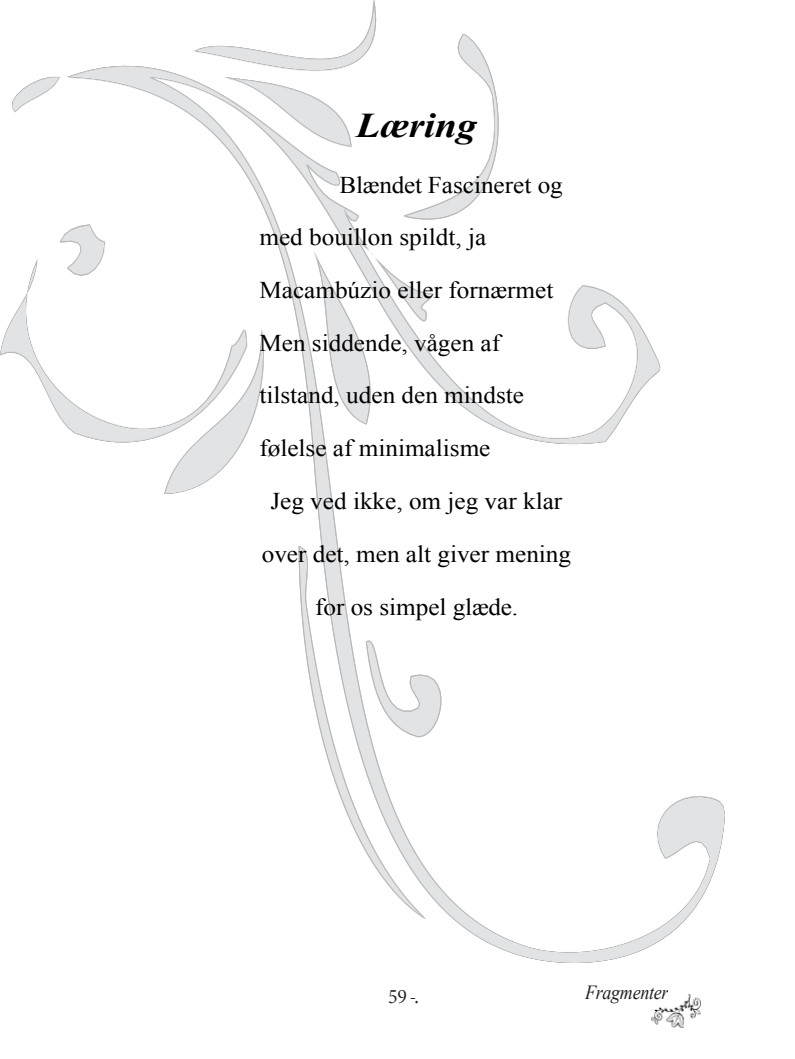
At mærke den berøring
At mærke den på din bløde
hud

Vilje og energi Tidløst
venskab

Den rene gestus af
hengivenhed Stærkere end
nogen lidenskab eller
kærlighed

Og uanset reden Bare et tryk
med tommelfingeren

Og forestil dig,
hvordan det føltes
Og strømmen af al
energien gik forbi

Læring

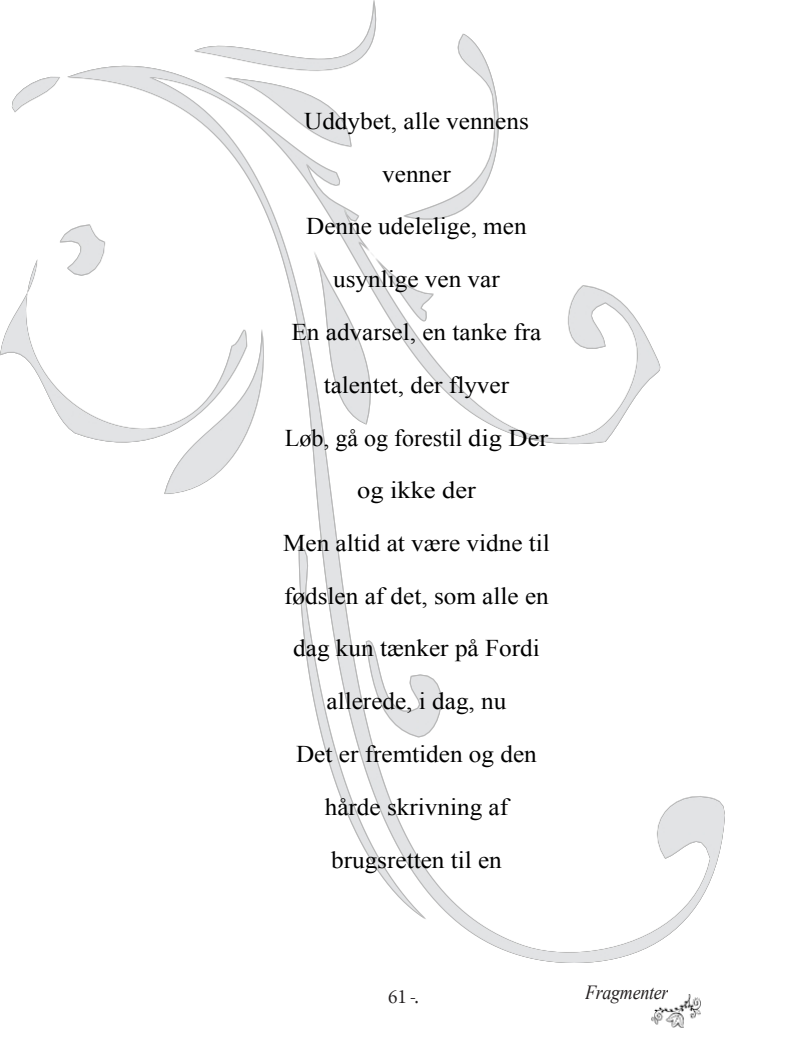
Blændet Fascineret og
med bouillon spildt, ja
Macambúzio eller fornærmet
Men siddende, vågen af
tilstand, uden den mindste
følelse af minimalisme
Jeg ved ikke, om jeg var klar
over det, men alt giver mening
for os simpel glæde.

At skrive til dig på
anmodning Ikke påkrævet, når det
sker

Alt, hvad du følte,
forbliver og forsvinder

Og alligevel så han
Bare se, læse og skrive
Fortolke, assimilere Bære
og undervise Læring, det
er sådan, opmuntring
vokser

Med vindens kraft,
Og så forsvinde, flyve over de syv have For
at sige det mildt
Så dykkede han, gik og

Uddybet, alle vennens

venner

Denne udelelige, men

usynlige ven var

En advarsel, en tanke fra

talentet, der flyver

Løb, gå og forestil dig Der

og ikke der

Men altid at være vidne til

fødslen af det, som alle en

dag kun tænker på Fordi

allerede, i dag, nu

Det er fremtiden og den

hårde skrivning af

brugsretten til en

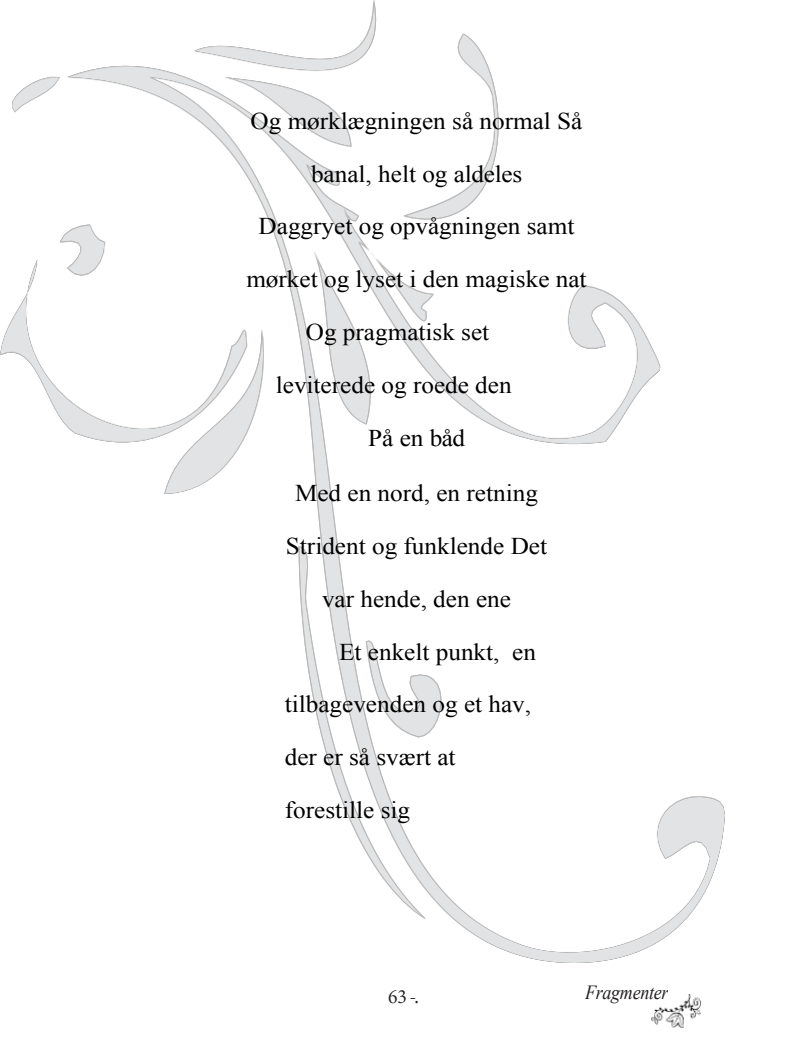
Bare trække vejret og frem for alt
skabe og forestille sig og vende
tilbage

At genskabe og
vende tilbage til det sted,
som

Jeg har aldrig været
der før, men der er
det.

Jeg kigger på mit ur,
helst til tiden

Faktiske og bevidnede
begivenheder opleves i en
oprindelig følelse af glæde.
Det følger med at være øm

Og mørklægningen så normal Så

banal, helt og aldeles

Daggryet og opvågningen samt
mørket og lyset i den magiske nat

Og pragmatisk set
leviterede og roede den

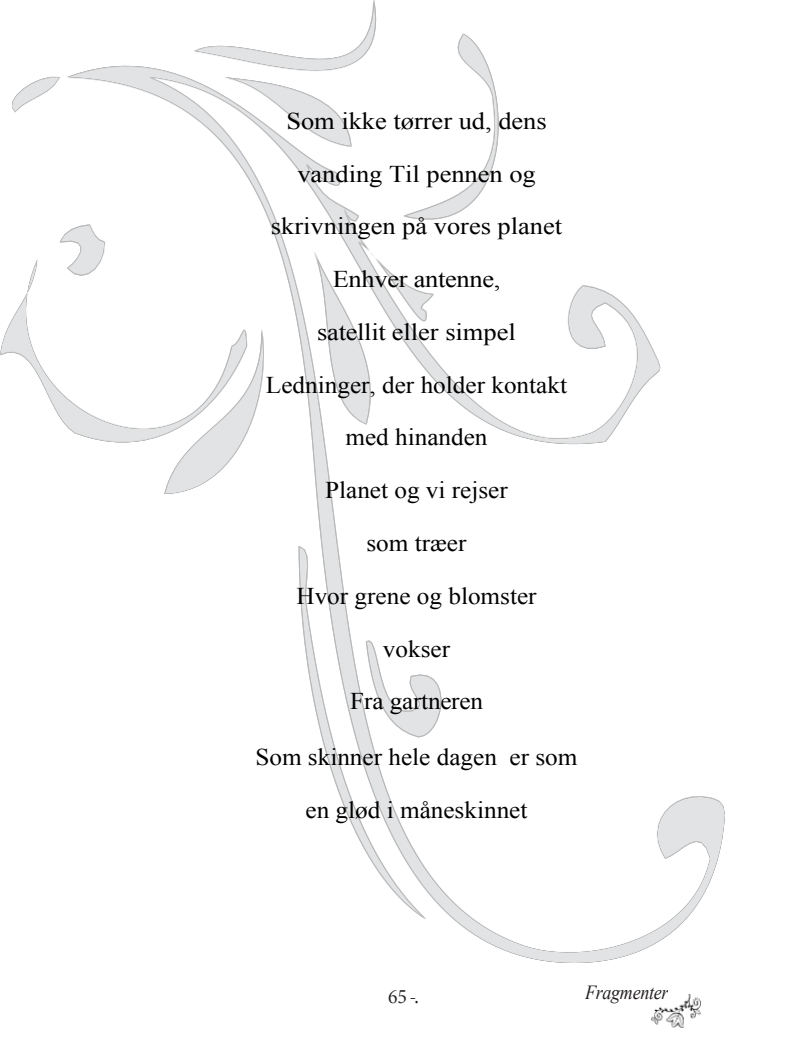
På en båd

Med en nord, en retning

Strident og funklende Det
var hende, den ene

Et enkelt punkt, en
tilbagevendende og et hav,
der er så svært at
forestille sig

Det var et enormt og
voldsomt raseri fra
verdenshavene
Den, du er på vej til På
den hemmelige rejse
Uden en velkomst
Det var den firkantede
kugle En omvendt
trekant Som en pyramide
Fra en sarkofag
Med en
uigennemtrængelig sjæls
ånd ... Som en glemt, der
lever, sker
Fra siden et billede af et blad

Som ikke tørrer ud, dens
vanding Til pennen og
skrivningen på vores planet
Enhver antenne,
satellit eller simpel
Ledninger, der holder kontakt
med hinanden
Planet og vi rejser
som træer
Hvor grene og blomster
vokser
Fra gartneren
Som skinner hele dagen er som
en glød i måneskinnet

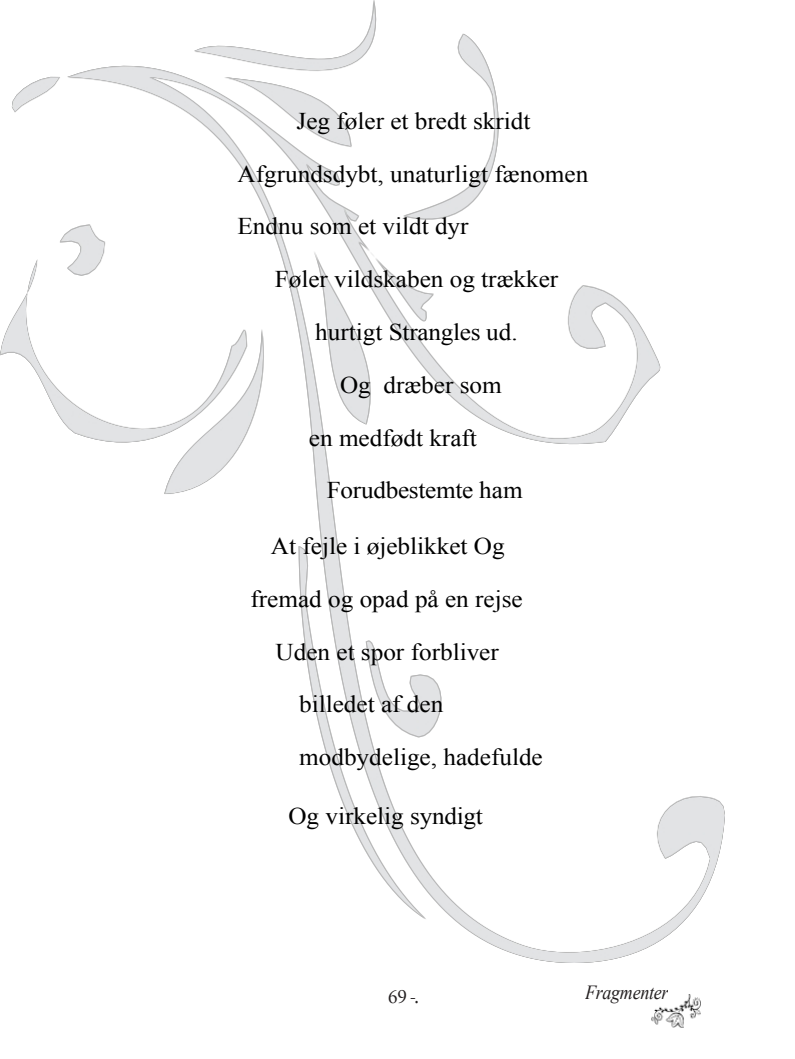
Det skulle
ske, og så
Et spring mere, et spring mere For
at se et barn blive født og frem for alt
At se ham vokse og lære og forstå alt, hvad
han observerer og omdanner Act, som i
barnets sprog
Det er blød hud i overlegenhed
af børn i forhold
Til deres forældre og deres lærere
Fra det dobbelte samspil mellem at lære
og observere og at lære og vide Som en
tvilling
Som har et læringspar

Det er
gensidigt Meget min
og din
Jeg udfordrer dig
Lad os vokse og altid lære
Og en masse levende...

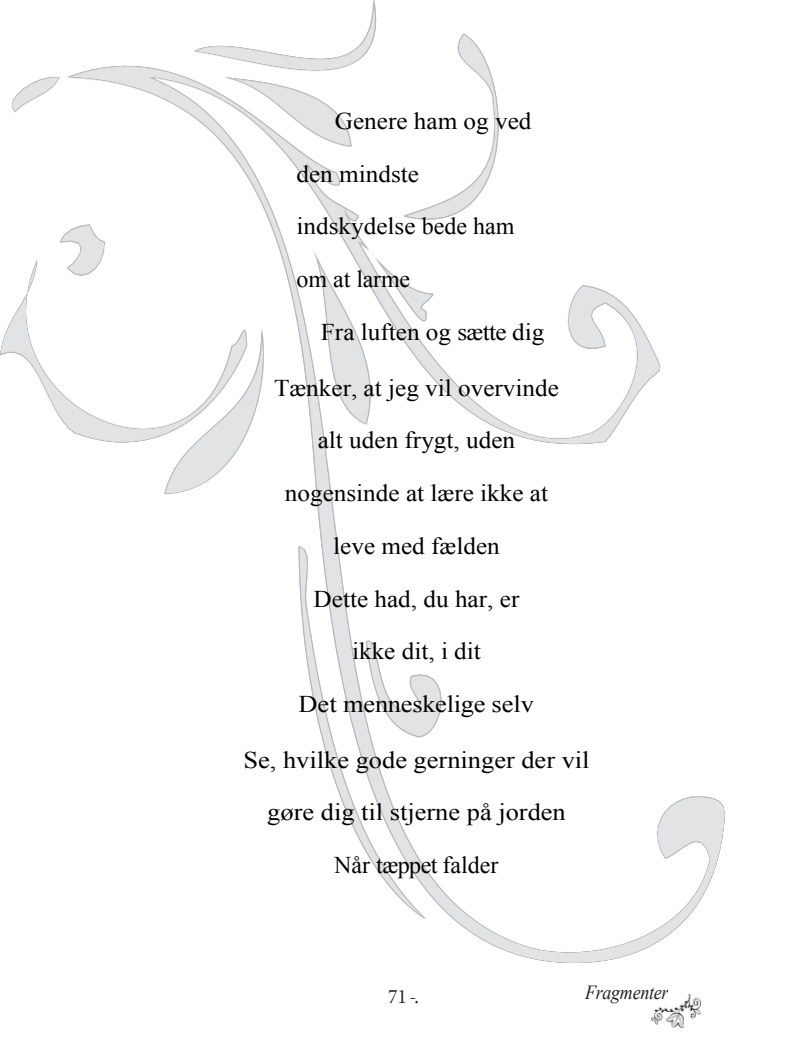
At leve

Jeg føler en smerte,
der forhindrer mig i at se
Jeg vil gerne være ægte
Med en altid loyal opførsel
Men som en trist klovn
Jeg er falsk
Smilet, glæden indefra Det
adlyder ikke det ydre Jeg føler
et udsving
Det får mig til at forlade det
sted, Normal ville være for at
rejse
Og bliv på et sted, hvor du er ude af
syne

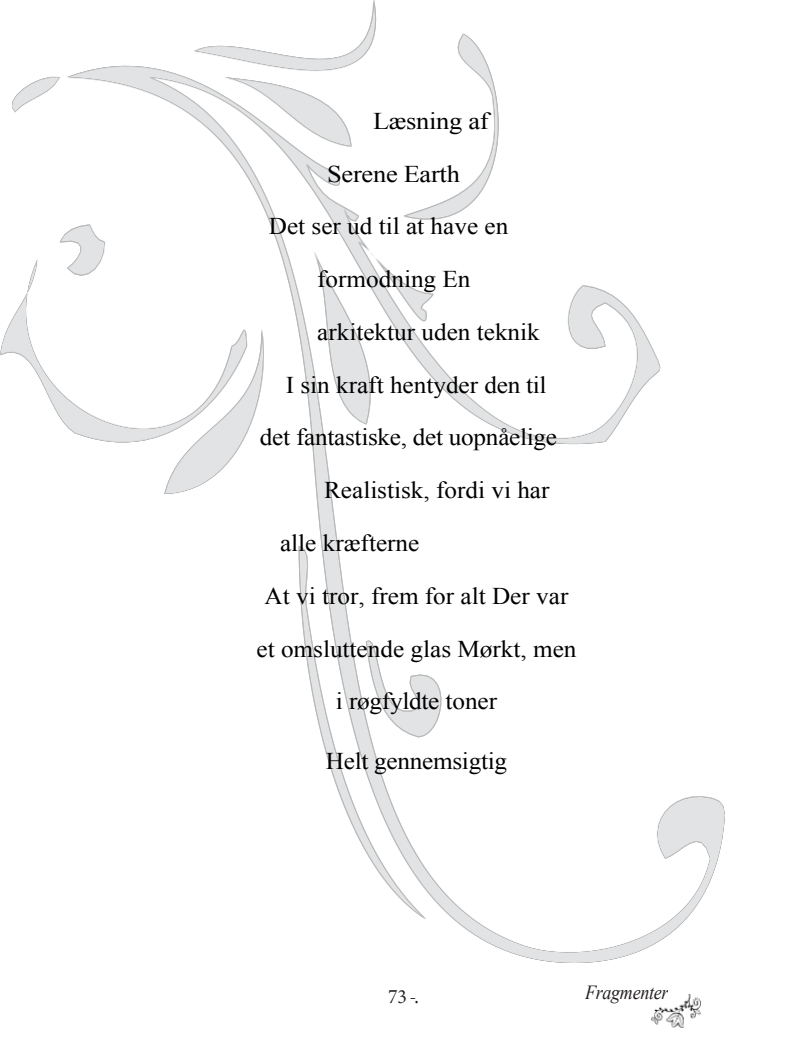
Jeg føler et bredt skridt
Afgrundsdybt, unaturligt fænomen
Endnu som et vildt dyr
Føler vildskaben og trækker
hurtigt Strangles ud.
Og dræber som
en medfødt kraft
Forudbestemte ham
At fejle i øjeblikket Og
fremad og opad på en rejse
Uden et spor forbliver
billedet af den
modbydelige, hadefulde
Og virkelig syndigt

Her er en ed
På himlen ved højdens
temperatur kommer den
kølige muntre og
fredfyldte morgenfrue,
der siger Stop, blomstre
Og det vokser, denne
voldelige impuls er bare
et dårligt øjeblik
Al vildskaben ved at være
kulmineret og
perfektioneret giver
pludselig slip
Slet ikke
Eller næsten
slet ikke

Genere ham og ved
den mindste
indskydelse bede ham
om at larme
Fra luften og sætte dig
Tænker, at jeg vil overvinde
alt uden frygt, uden
nogensinde at lære ikke at
leve med fælden
Dette had, du har, er
ikke dit, i dit
Det menneskelige selv
Se, hvilke gode gerninger der vil
gøre dig til stjerne på jorden
Når tæppet falder

Jeg beder dig spille klaver,
for jeg har en plan Lad os gå
Vi går, når vi
kommer Aldrig
stoppe dig
At opfylde dig
og flyve
Flad og flyvende
Den stormfulde sky er en
tilstand
Multi-faktoriel, der gør os I det
ømmе, fugtige ansigts tårevåde
regn

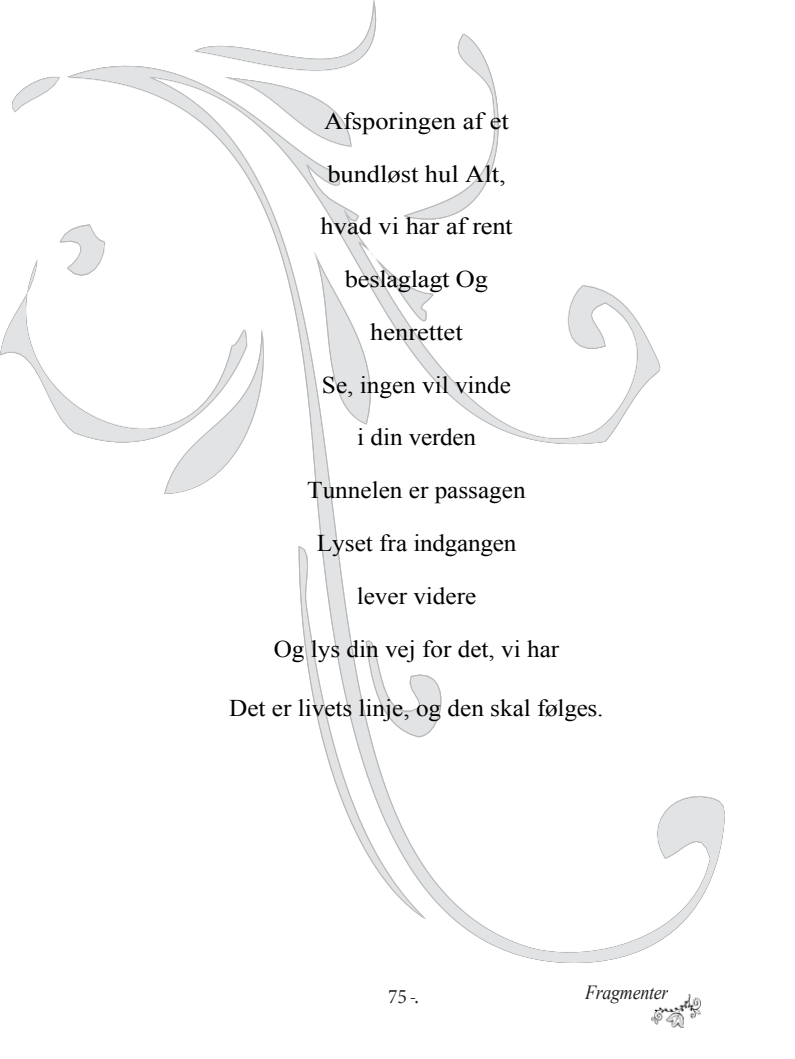

Læsning af

Serene Earth

Det ser ud til at have en
formodning En
arkitektur uden teknik
I sin kraft hentyder den til
det fantastiske, det uopnåelige
Realistisk, fordi vi har
alle kræfterne
At vi tror, frem for alt Der var
et omsluttende glas Mørkt, men
i røgfylde toner
Helt gennemsigtig

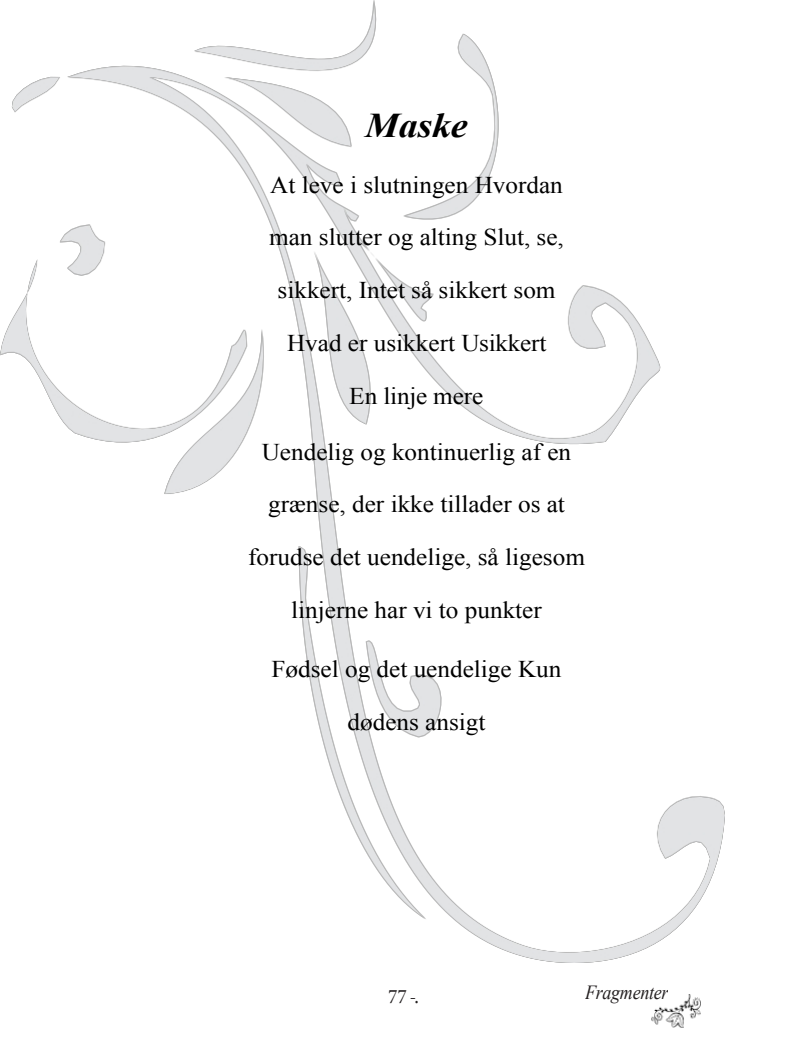
Værdier er som
blomster, der skal
Vand dem konstant Og det,
der er frø, vokser i sindet
At være forskellig fra
den samme Hvad vi
alle har Instinkter og
vildskab
Selve menneskets sjæl Ud over
den passende trylledrik er
Den svimlende tunnel, hvor man
kan se et lys komme ind
Og hvis slutning er

Afsporingen af et
bundløst hul Alt,
hvad vi har af rent
beslaglagt Og
henrettet
Se, ingen vil vinde
i din verden
Tunnelen er passagen
Lyset fra indgangen
lever videre
Og lys din vej for det, vi har
Det er livets linje, og den skal følges.

Kærlighed Dyb

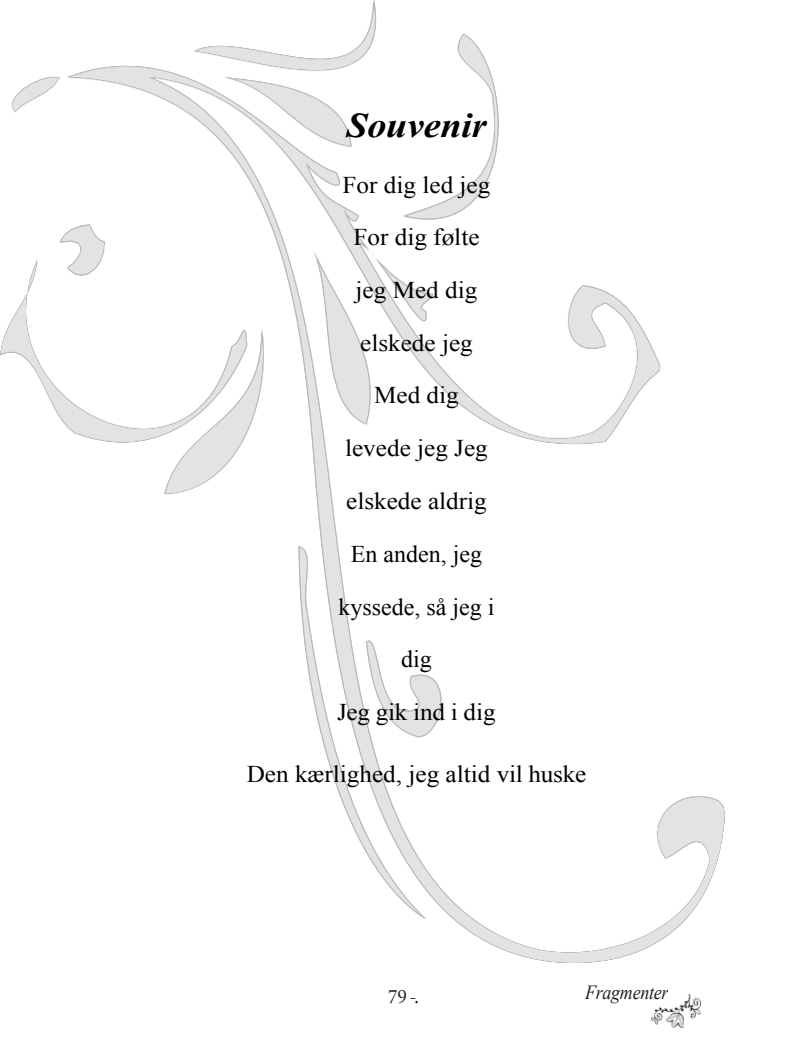
Kærlighed led Det
blev også følt
Glemt
Dybt nede lidt fortabt
Angrende og levende

Maske

At leve i slutningen Hvordan
man slutter og alting Slut, se,
sikkert, Intet så sikkert som
Hvad er usikkert Usikkert
En linje mere
Uendelig og kontinuert af en
grænse, der ikke tillader os at
forudse det uendelige, så ligesom
linjerne har vi to punkter
Fødsel og det uendelige Kun
dødens ansigt

Det kommer langsomt som
et åndedrag, alt, hvad der
blev følt, er forbi Fordi du
aldrig har set et andet ansigt
end slutningen a
Mørkets maske

Souvenir

For dig led jeg

For dig følte

jeg Med dig

elskede jeg

Med dig

levede jeg Jeg

elskede aldrig

En anden, jeg

kyssede, så jeg i

dig

Jeg gik ind i dig

Den kærlighed, jeg altid vil huske

Jeg følte mig

Aldrig så meget lidelse

Intet mere savn At dø

for dig gennem mig

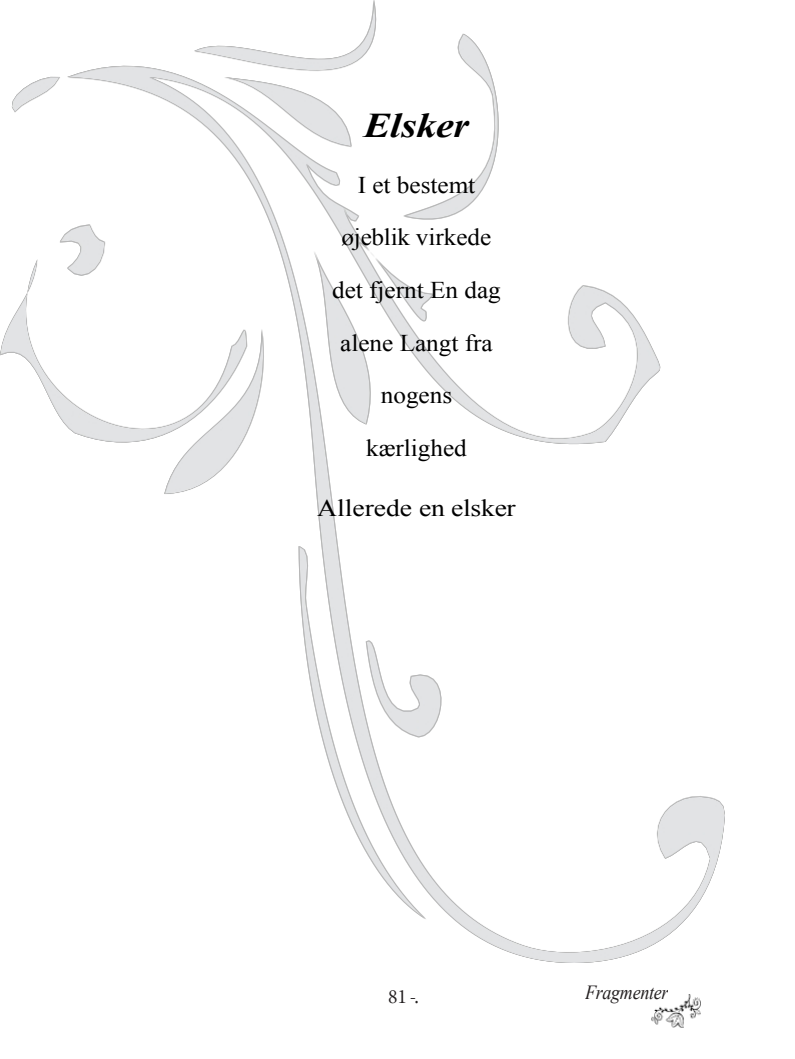
For dig skrev

jeg så meget

Jeg led og døde aldrig Og

for dig mistede jeg aldrig

Jeg følte kun

Elsker

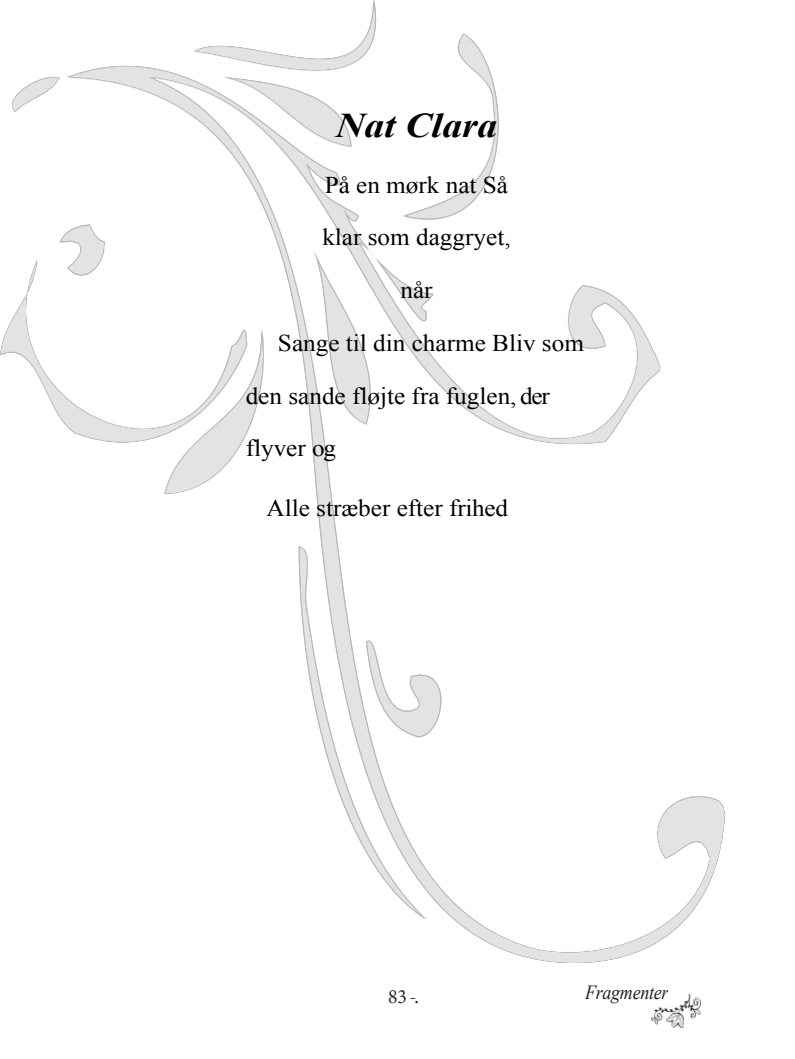
I et bestemt
øjeblik virkede
det fjernt En dag
alene Langt fra
nogens
kærlighed
Allerede en elsker

Refleksioner

Venter på at noget skal
fødes I spejlet er det mig og
mit

Refleksion

Hvor godt det er at
reflektere alene Og ikke
kun dit billede Denne
enkle refleksion uden spejl
er også blevet overført

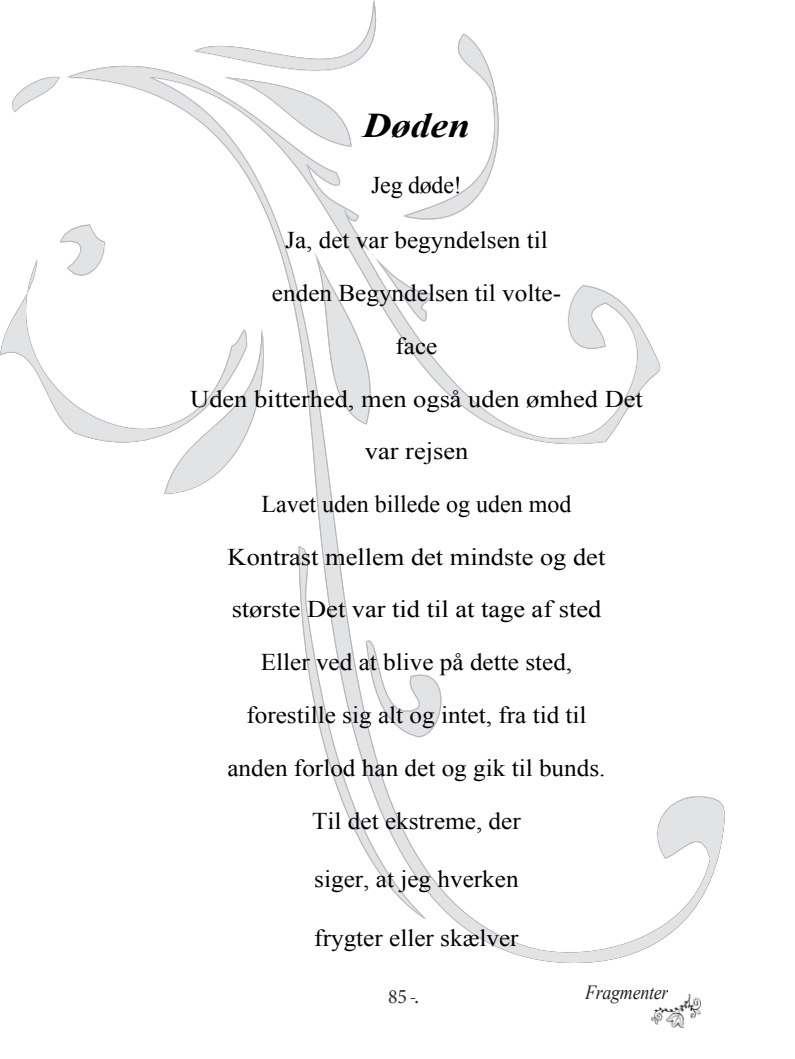
Nat Clara

På en mørk nat Så
klar som daggryet,
når
Sange til din charme Bliv som
den sande fløjte fra fuglen, der
flyver og
Alle stræber efter frihed

Skrivning

I...

Og det største, jeg
kan eje, er et stykke
papir og en
uimodståelig pen
Frem for alt stræber
jeg efter at tænke
alene

Døden

Jeg døde!

Ja, det var begyndelsen til
enden Begyndelsen til volte-
face

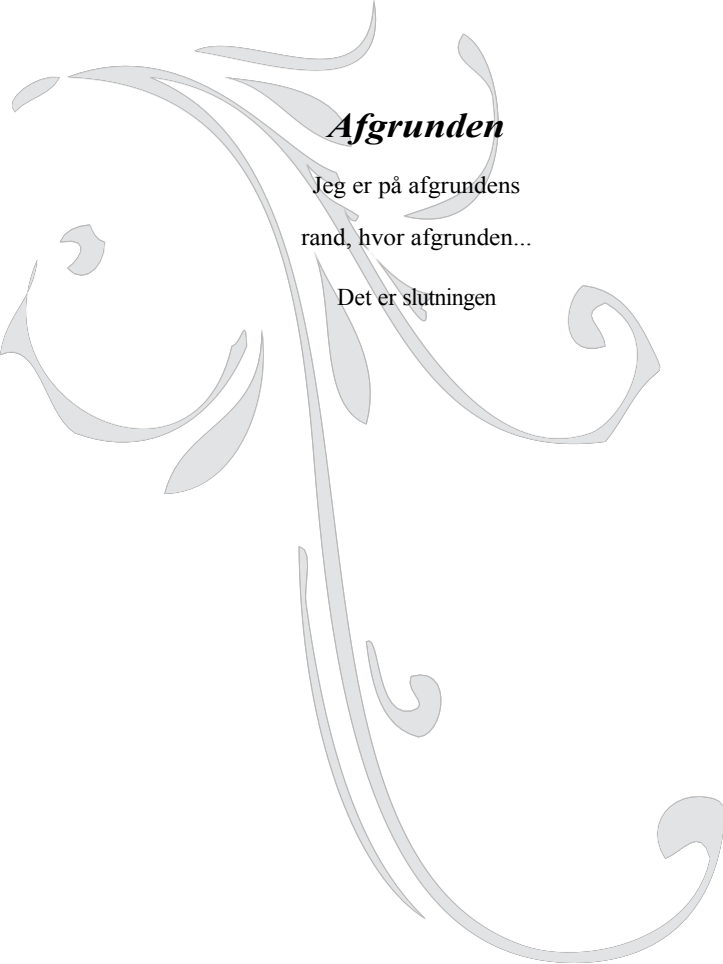
Uden bitterhed, men også uden ømhed Det
var rejsen

Lavet uden billede og uden mod
Kontrast mellem det mindste og det
største Det var tid til at tage af sted
Eller ved at blive på dette sted,
forestille sig alt og intet, fra tid til
anden forlod han det og gik til bunds.

Til det ekstreme, der
siger, at jeg hverken
frygter eller skælver

Rejsen har en
tilbagevenden I denne
fordybede verden
I skønhedens dybder At alt,
hvad jeg har, er alt
Og jeg vil ikke have noget af det hele, for når jeg
rejser, tager jeg ikke noget med mig, det var det,
jeg tænkte.

Afgrunden

Jeg er på afgrundens
rand, hvor afgrunden...

Det er slutningen

Venter

Og han gik sådan, ville og ville, hoppede og
hoppede
Og rygning
var at gå uden en destination Angst
varierer med alderen, selvom vi altid lever
på en meget ængstelig måde At vente på
noget, vi vil altid have det
Noget, alt i os, kommer ufrivilligt i vejen for vores
egen vilje

Trapper

Jeg satte mig

ned og

sammenligne

de,

Resultatet var dog langt fra,

hvad man havde forventet,

Jeg gik ned ad trapperne via elevatoren, og

mellem lys og mørke og stramhed og

At han manøvrerer efter sin egen

vilje

Derfra steg den og faldt

langsomt ned uden at falde.

Hovedkontor

En tåre, en

intuition

Eller ødelæggelse, at

tanken er smuk En

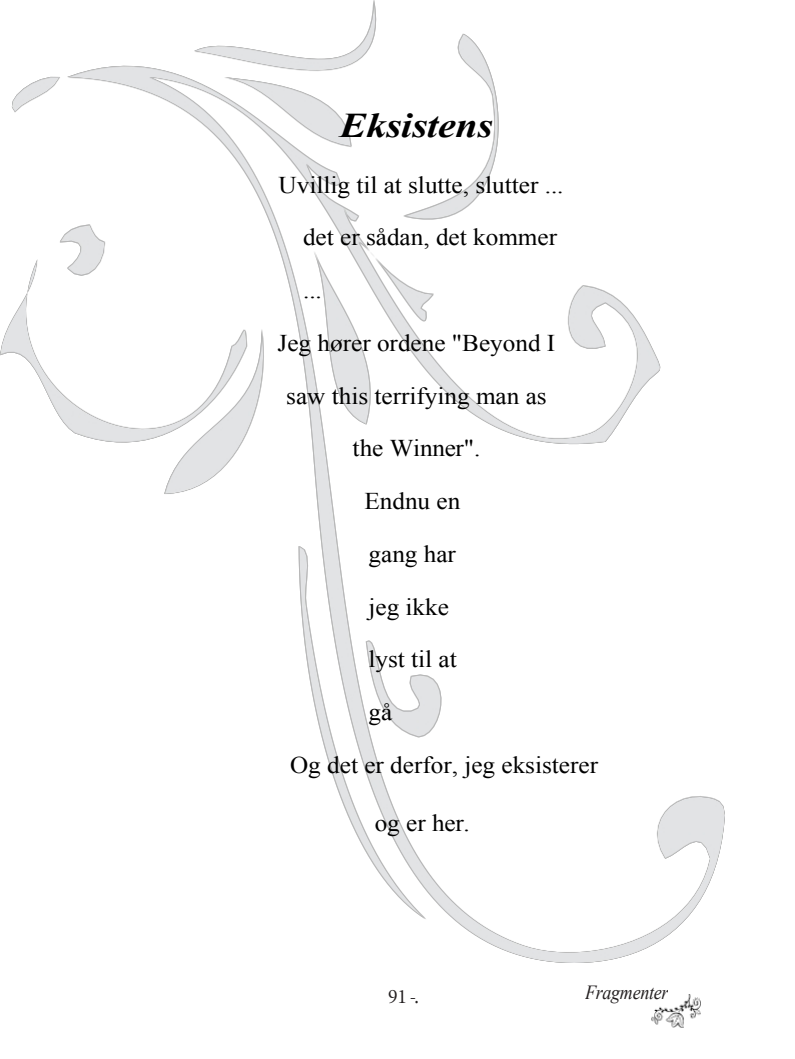
slurk fra køleskabets

kantine

Og jeg bringer det til tørstens

sted Og alt er mættet og

storslået

Eksistens

Uvillig til at slutte, slutter ...

det er sådan, det kommer

...

Jeg hører ordene "Beyond I

saw this terrifying man as

the Winner".

Endnu en

gang har

jeg ikke

lyst til at

gå

Og det er derfor, jeg eksisterer

og er her.

Solen

Hvad skete der Jeg følte

ved daggry en øm

tristhed

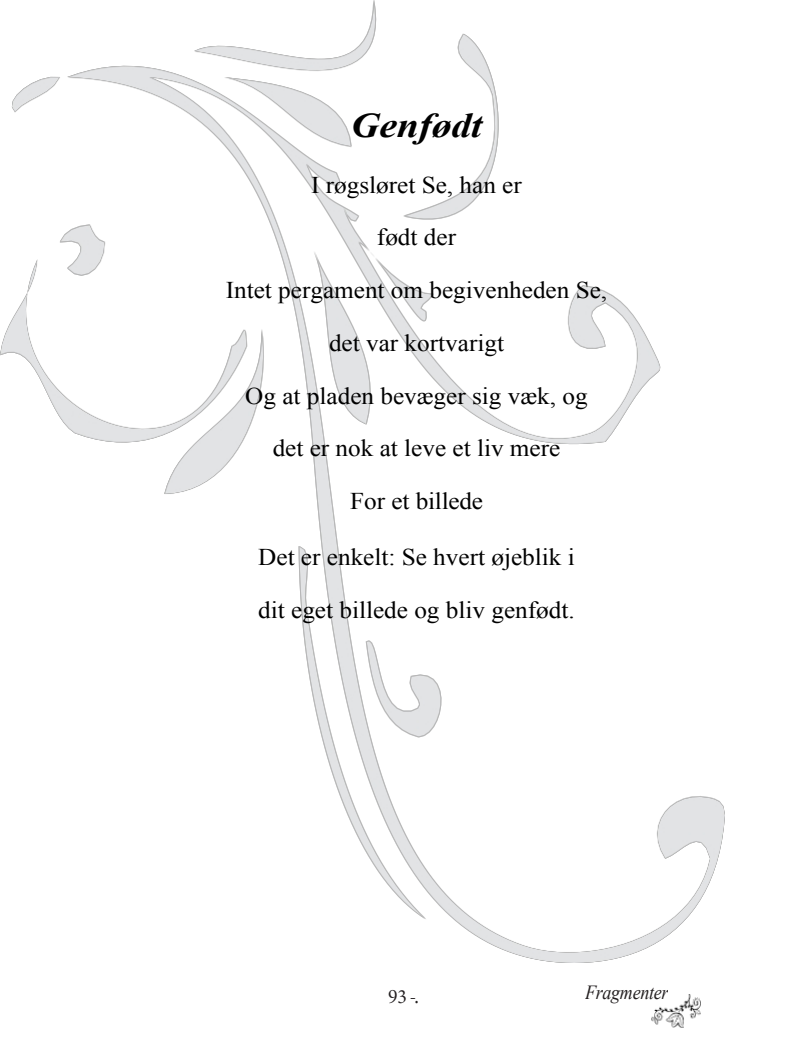
Jeg har levet, jeg har

genoplivet, og jeg er

genfødt Jeg er den

magtfulde

Solen

Genfødt

I røgsløret Se, han er
født der

Intet pergament om begivenheden Se,
det var kortvarigt

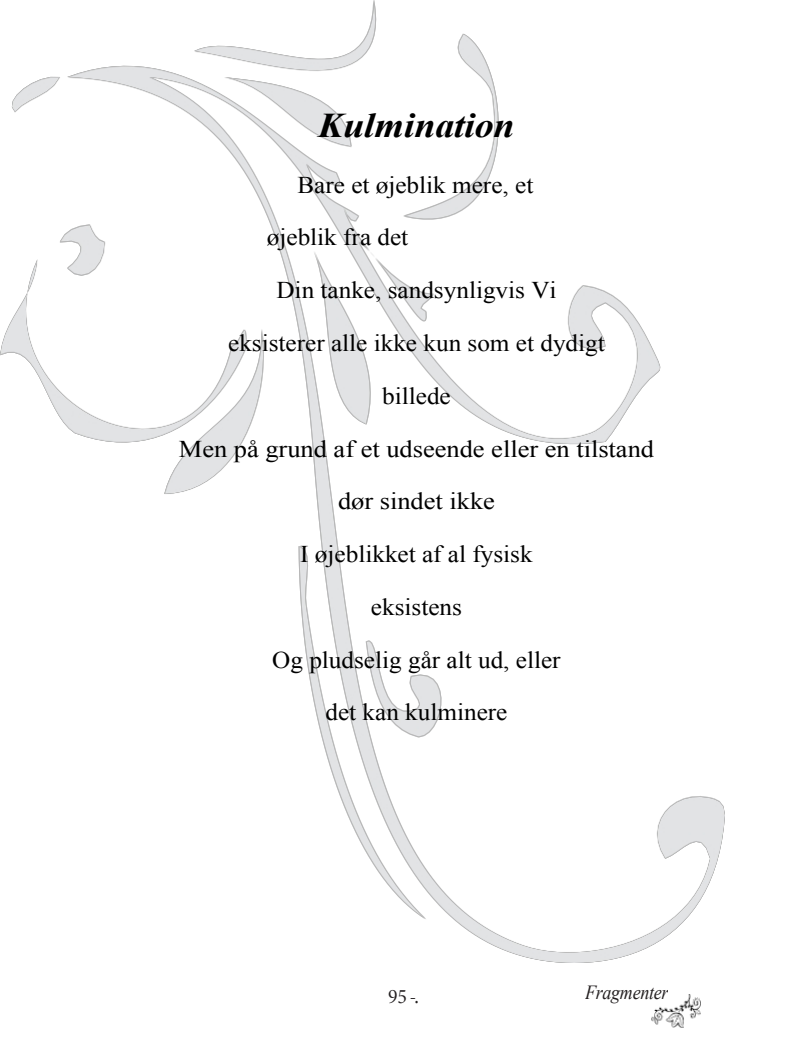
Og at pladen bevæger sig væk, og
det er nok at leve et liv mere

For et billede

Det er enkelt: Se hvert øjeblik i
dit eget billede og bliv genfødt.

Se

Duften, lugten af
sindssyge, vanvid Tortur
af tanker Alt er afbrudt
Uden en slægtning, et
forældreløst hjerte,
smerten ved en enkelt
kærlighed til så mange
Andre, der skader
øjet og dræber
Begær og længsel

A large, light gray decorative swirl or calligraphic flourish that starts from the top left, loops around the text, and ends at the bottom right.

Kulmination

Bare et øjeblik mere, et

øjeblik fra det

Din tanke, sandsynligvis Vi

eksisterer alle ikke kun som et dydigt

billede

Men på grund af et udseende eller en tilstand

dør sindet ikke

I øjeblikket af al fysisk

eksistens

Og pludselig går alt ud, eller

det kan kulminere

At leve og dø

Mellem at leve eller dø?

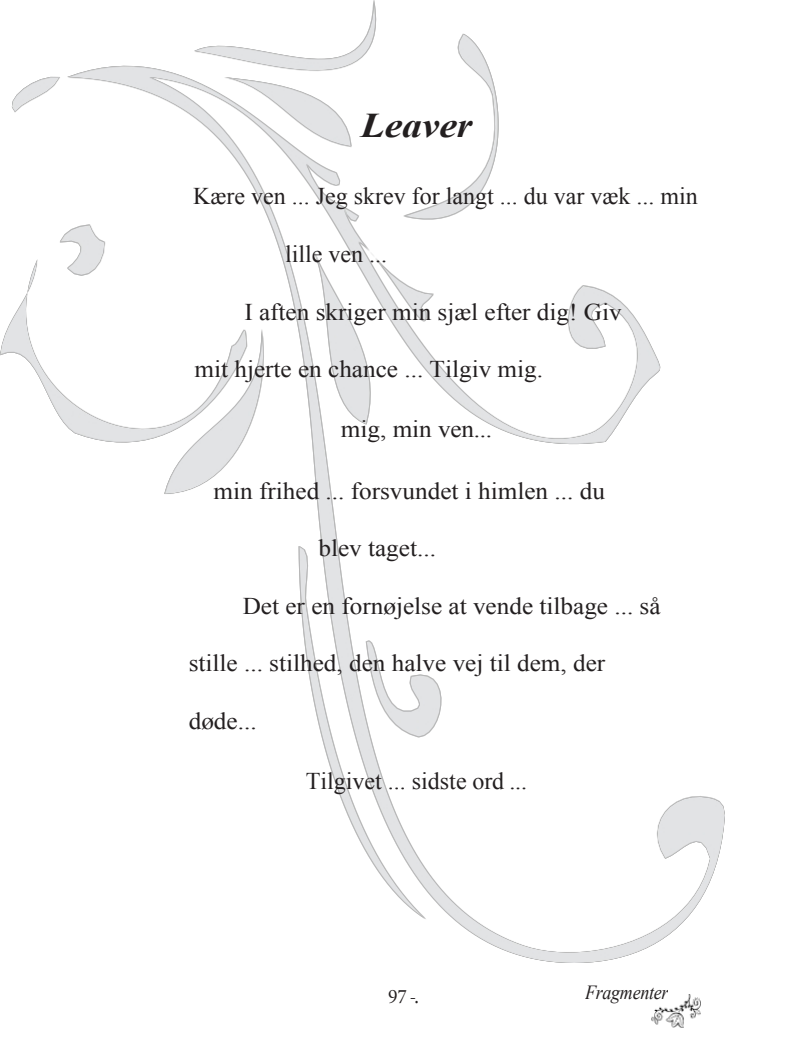
Åh, undskyld, er det et ?

Men hvem har ikke begået
selvmord? Vi er alle holdt op med
at leve

Et øjeblik. Vi tænker alle, uden
undtagelse, som en onskabsfuld
fornøjelse Vi skal dø, og så snart

Det er sådan, vi lever

Modsigelsen i det latterlige

Leaver

Kære ven ... Jeg skrev for langt ... du var væk ... min

lille ven ...

I aften skriger min sjæl efter dig! Giv
mit hjerte en chance ... Tilgiv mig.

mig, min ven...

min frihed ... forsvundet i himlen ... du

blev taget...

Det er en fornøjelse at vende tilbage ... så
stille ... stilhed, den halve vej til dem, der
døde...

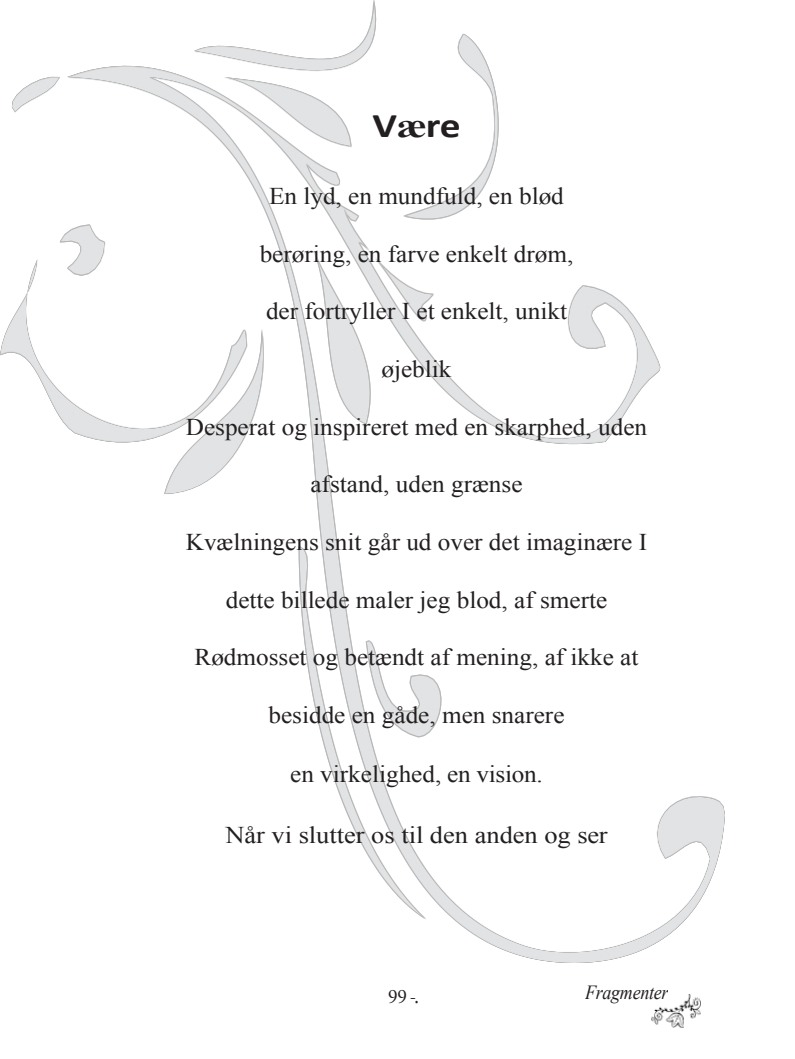
Tilgivet ... sidste ord ...

Afbrudt

Hvis min sjæl fordampede i mig, ville der
ikke være andet tilbage end murbrokker ...

hemmelige, fremmede for fantasien.

Fra en subversion, der er opstået, svæver
lediggangen ... i endnu et, privat øjeblik ...

Være

En lyd, en mundfuld, en blød
berøring, en farve enkelt drøm,
der fortryller I et enkelt, unikt
øjeblik

Desperat og inspireret med en skarphe, uden
afstand, uden grænse

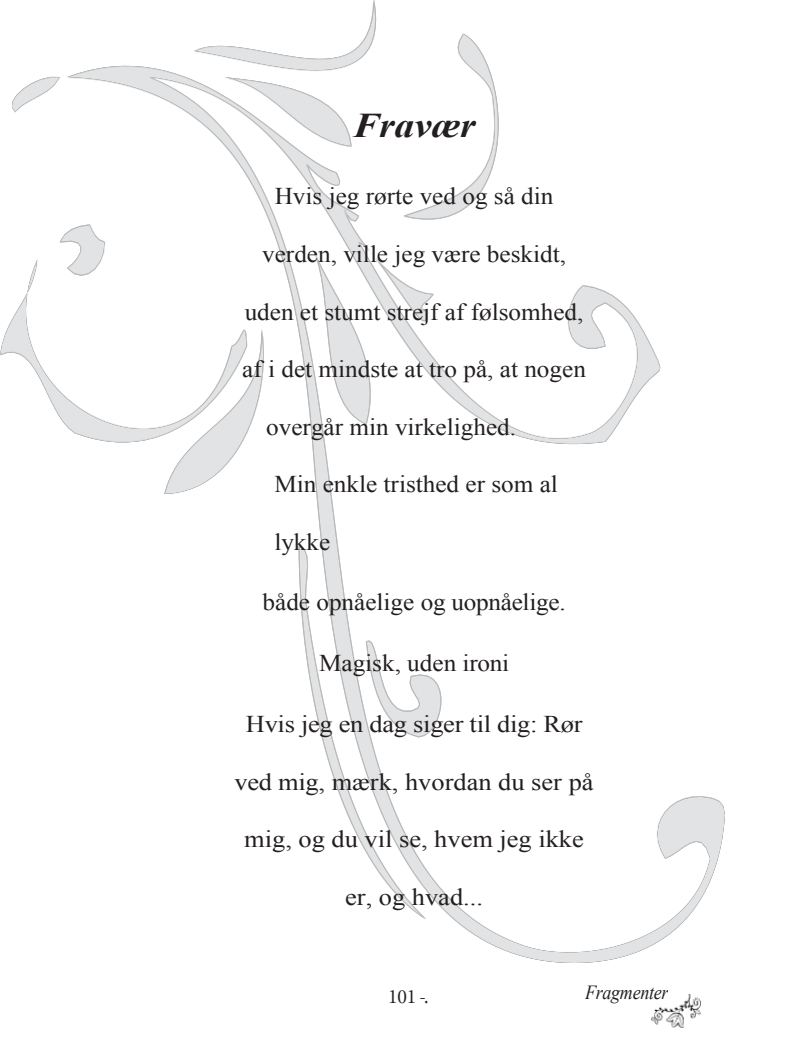
Kvælnings snit går ud over det imaginære I
dette billede maler jeg blod, af smerte
Rødmosset og betændt af mening, af ikke at
besidde en gåde, men snarere
en virkelighed, en vision.

Når vi slutter os til den anden og ser

hvordan man kan tro på et øjeblik
at godkende og opmuntre en eksistens, der er
forfalsket, omvendt og spejlet.

Af al den smerte, jeg føler

Jeg må høre til hos nogen uden frygt
den skøre, lidenskabsløse, rent sjælelige
medfølelse af en knude uden kæde, men
sammenflettet og forenet, af en
eneste følelse, af at ville og
til sidst have, og i sidste
ende
intet være...

Fravær

Hvis jeg rørte ved og så din
verden, ville jeg være beskidt,
uden et stumt strejf af følsomhed,
af i det mindste at tro på, at nogen
overgår min virkelighed.

Min enkle tristhed er som al
lykke
både opnåelige og uopnåelige.

Magisk, uden ironi

Hvis jeg en dag siger til dig: Rør
ved mig, mærk, hvordan du ser på
mig, og du vil se, hvem jeg ikke
er, og hvad...

Jeg vil være sammen med dig.

I en flammende tændstik
brænder smerten i mig, når alt

brænder ud.

Jeg har aldrig taget væk,
faktisk vil jeg fortælle dig,
at du lider, fordi jeg aldrig
har forladt dig og ved, at
jeg altid har elsket dig.

Jeg vil elske dig...

